

DESTER

Juli 1972
72e Jaargang
Nummer 7

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING WILLIAM H. BENNETT
Assistent van de Raad der Twaalfen

De wereld van vandaag heeft te kampen met tal van problemen. Als een mens probeert deze problemen zonder hulp op te lossen, merkt hij dikwijls dat er nieuwe problemen de kop opsteken, en dan ontstaan er toenemende verwarring, tegenstrijdigheden, twist en naijver. Tenslotte gaat de mens dan wellicht oorlog voeren om te proberen zijn moeilijkheden op te lossen. Maar door oorlog worden moeilijkheden niet uit de weg geruimd. De grote veldslagen van onze wereld worden niet op de slagvelden gestreden, maar in de harten en gedachten van mannen en vrouwen overal ter wereld. Zij worstelen namelijk met hun problemen, proberen de moeilijkheden en strijdpunten waarmee zij worden geconfronteerd onder ogen te zien, passen hun vrije wil toe en bepalen hun keuzen. Zowel de machten van het kwaad als de machten van het goede proberen de beslissing te beïnvloeden, en in het hart van alle mensen, waar ook, bestaan conflicten. Als de machten van het goede over de hele linie zegevieren, zullen op aarde liefde, eensgezindheid, en vrede heersen. Als de machten van het kwaad overheersen, zal dat uit bepaalde uiterlijke zaken blijken, die dan weer tot oorlog en vernietiging leiden.

Het Evangelie van Jezus Christus kan deze conflicten in het innerlijk van de mens oplossen en zowel innerlijke als uiterlijke vrede teweegbrengen. Het Evangelie van Jezus Christus is de boodschap die voor de wereld van vandaag de grootste waarde heeft, en die de wereld bovendien het hardste nodig heeft. Het houdt het antwoord in op de problemen die ontstaan uit het egoïsme en de hebzucht van de mens, want juist daardoor begint het merendeel van de problemen. Het Evangelie leert ons liever te bouwen dan te vernietigen, helpt mensen om liever in onbaatzuchtige dienstbaarheid zichzelf te geven dan zich af te vragen: Hoe kom ik zo goed mogelijk „aan mijn trekken“?

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juli 1972
72e Jaargang · Nummer 7

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalfen:
Harold B. Lee

Redactie

Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondent
Nederlandse Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen

Versijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

INHOUD

Handhaaf de plaats die u als vrouw toekomt, president Harold B. Lee	267
Begin waar u bent — thuis, ouderling Boyd K. Packer	276
Een gezinsavond, Belle S. Spafford	282
„Ik was in de gevangenis en gij zijt tot Mij gekomen“, bisschop Victor L. Brown	285
De dingen die het meest van belang zijn, president A. Theodore Tuttle	287
De profet des Heren, Arthur R. Bassett	290
Het doel van „De Ster“	298
Lieve Jannie	299
De tien geboden, ouderling Bernard P. Brockbank	300
Ontbijt in het park, Wendell J. Ashton	303

DE kleine STER

Het geschenk van Geelblad, Mary Joyce Capps	97
Alma, Mabel Jones Gabbott	103
Twee mannen, Mary Pratt Parrish	107
Ketting van macaroni, Mabel Jones Gabbott	112

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE
van het Eerste Presidentschap
Gebaseerd op een toespraak
gehouden tijdens de
algemene conferentie van
de Zustershulpvereniging.

Handhaaf de plaats die u als vrouw toekomt

Maarten Luther¹ vertrouwde een veelzeggende uitspraak aan het papier toe, en wel met betrekking tot de plaats van de vrouw: „Toen Eva tot Adam werd gebracht, werd hij vervuld van de Heilige Geest, en hij noemde haar bij de meest gewijde, allerschoonste aller namen. Hij noemde haar Eva — hetgeen betekent: de Moeder van allen. Hij betitelde haar niet als echtgenote, maar eenvoudig als moeder — moeder van alle levende schepselen. Hierin bestaat de heerlijkheid en het kostbaarste sieraad van de vrouw.“

Of u bent wat u volgens de bedoelingen van God zou moeten zijn, hangt ervan af of u manier van denken, geloven, leven, kleden en gedragen een waar toonbeeld is van het mormoonse vrouw-zijn, een voorbeeld van de dingen waarvoor u werd geschapen en gemaakt. Als u dat inderdaad bent, verdient u van uw echtgenoot het grootst mogelijke respect. Elke reine, echte vrouw hoort terecht diep verontwaardigd te zijn als ze merkt dat er in tijdschriften, op het witte doek en de beeldbuis en in liedjes een vulgair beeld van de vrouw wordt geschetst, dat haar afschildert als niet veel beters dan een sex-symbool.

Velen van u zullen het pleidooi gelezen hebben, dat onder de titel „Open brief aan de man“ volkomen terecht werd geschreven door Jill Jackson Miller, een vrouw uit Californië:

„Ik ben een vrouw.

„Ik ben uw echtgenote, uw lieveling, uw moeder, uw dochter, uw zuster, uw vriendin.

„Ik heb uw hulp nodig!

„Ik ben geschapen om de wereld zachtmoedigheid en begrip te geven, kalmte, schoonheid en liefde.

„Ik begin het steeds moeilijker te vinden aan mijn doel te beantwoorden.

„In de reclame, de film, de televisie- en radioprogramma's negeren veel mensen mijn innerlijke kwaliteiten, en ik word herhaaldelijk hoogstens als een sex-symbool gebruikt.

„Dit is voor mij een vernedering, een aantasting van mijn waardigheid; juist hierdoor kan ik niet zijn wat u zo graag wilt — een voorbeeld van schoonheid, inspiratie en liefde: liefde voor mijn kinderen, liefde voor mijn echtgenoot en liefde voor mijn God en mijn land.

„Ik heb uw hulp nodig om mij mijn ware plaats terug te geven — en mij dan de kans te geven te beantwoorden aan het doel waarvoor ik werd geschapen.

„O, man, ik weet dat u de juiste weg zult vinden.“

Dat is, dacht ik zo, een pleidooi dat elke vrouw uit het hart gegrepen is. Het is ontegenzegglijk duidelijk dat men meewerkt aan de pogingen van enkelingen die de mensheid van het voetstuk, waarop wij overeenkomstig het plan van de Schepper zijn geplaatst, willen stoten, als men

meedoet aan de buitensporige mode van deze tijd. De onvoldoende of niet fatsoenlijk geklede vrouw is vaak een schoolvoorbeeld van iemand die op deze manier de aandacht van het andere geslacht probeert te trekken als ze denkt dat de natuur haar stiefmoederlijk heeft bedield. De hemel helpe elke vrouw die het in haar hoofd krijgt op een dergelijke manier de aandacht te trekken. Men zegt dat de vloedgolf van de seksuele perversiteit wordt opgezweept als de vrouwen zich gaan kleden als mannen, want dan krijgen de mannen vrouwelijke neigingen, en gaan de vrouwen zich in hun verlangens mannelijk gedragen. Als een vrouw haar van Godswege geschonken identiteit wil behouden en op een gepaste wijze wil handhaven, kan zij haar echtgenoot bekoren en zijn ware liefde op zich gericht houden, en bovendien de bewondering van degenen die bewondering kunnen hebben voor natuurlijke, reine en lieflijke vrouwen. Wat ik u, zusters, hier zeg, betekent in de eerste plaats dat u moet zijn wat u volgens Gods bedoelingen behoort te zijn, namelijk een echte vrouw.

Vanmorgen was ik in het gezelschap van enkele broeders die behoren tot onze meest voor-
aanstaande leiders. Een van de broeders vertelde dat kort geleden twee zusters hem, onafhankelijk van elkaar, hadden gevraagd om een bijzondere ze-

gen, zodat zij kinderen zouden kunnen krijgen. Toen hij verder informeerde kwam hij te weten dat zij eerder in hun huwelijksevenen geen kinderen hadden willen hebben, en dat zij nu om de een of andere reden geen kinderen kunnen krijgen, en dat juist nu ze zo graag kinderen willen hebben.

Een van de andere broeders vertelde naar aanleiding hiervan: „Dat doet me denken aan wat wij zelf hebben meegemaakt. Wij zijn heel jong getrouwd, en wij kregen onze kinderen, vijf in getal, allemaal voor mijn vrouw achtentwintig jaar was. Toen gebeurde er iets waardoor wij geen kinderen meer konden krijgen.“

En hij vervolgde: „Als wij het stichten van ons gezin hadden uitgesteld tot ik was afgestudeerd, en dat zou ongeveer tot die tijd duren, dan zouden wij waarschijnlijk geen kinderen gekregen hebben.“

Als ik nadenk over de mensen die op de door de Heer ingestelde wijze een heilig huwelijkverbond sluiten en van Godswege het gebod krijgen zich te vernieuwen en de aarde te vervullen, maar dan omwille van hun eigen plannen dit gebod niet naleven, dan vraag ik me af of de Heer als het hun later wel „schikt“ kinderen te krijgen dan misschien niet denkt: „Wellicht is nu voor u de tijd gekomen om wat aan zelfonderzoek te doen om weer in te gaan zien voor

welke reële zaken u op deze aarde bent gezet.“

Vreemd genoeg probeert vandaag de dag de ene helft van de wereld het ontstaan van nieuw leven te voorkomen, terwijl de andere helft zich inspant om het leven te verlengen. Heeft u daarover wel eens goed nagedacht? Welke plaats nemen wij in dit tijdsbeeld in, broeders en zusters? Juist als wij met de natuur gaan experimenteren raken wij in moeilijkheden, want er zijn nu eenmaal dingen waarvan in de goddelijke orde der dingen als natuurlijk geldt, dat een vrouw die doet. Een van uw belangrijkste taken is dat u echtgenote bent — een rechtgeaarde gezellin, een hulp voor uw echtgenoot.

„Geen enkele man kan vroom leven of rechtvaardig sterven zonder een echtgenote,“ heeft iemand eens gezegd, en dat is een diepzinnige, maar ware, uitspraak. God heeft trouwens Zelf gezegd: „... Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulp maken...“ (Gen. 2:18.) De uitspraak van de apostel Paulus in dezen heeft een bredere betekenis dan sommige mensen eraan hechten: „Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.“ (I Kor. 11:11.) Hier onderwees hij de belangrijke waarheid dat de man en de vrouw alleen de hoogste mate van bevoorrechtiging in de celestiale wereld kunnen verwerven door middel van het hei-

lig huwelijkverbond, dat voor tijd en alle eeuwigheid wordt gesloten. Daarnaast kan hij evenwel ook gedoeld hebben op het feit dat twee echtelieden elkaar in deze wereld zo hard nodig hebben.

Toen hij de verhouding van een vrouw tot haar man definiëerde, zei wijlen president George Albert Smith²: „Misschien mag ik deze verhouding aan de hand van een symbolische voorstelling duidelijk maken: God heeft niet gezegd dat de vrouw gemaakt moest worden uit een bot van het hoofd van de man, opdat zij over hem zou heersen, en niet uit een bot van zijn voet, opdat zij onder zijn voeten vertrappt zou worden, maar uit een bot uit zijn zij, om op symbolische wijze duidelijk te maken dat zij hem ter zijde moest staan, hun hele leven zijn gezellin, zijn gelijke en zijn hulpe moest zijn.“

Ik vrees dat een aantal echtgenoten de opmerking dat de man het hoofd van het gezin moet zijn en dat de vrouw de wetten van haar man moet gehoorzamen, verkeerd interpreteren. Brigham Young gaf de echtgenoten deze instructies: „Laat de echtgenoot en vader zijn wil naar de wil Gods richten, en dan zijn vrouwen en kinderen in deze les van zelfbestuur onderrichten door zijn goede voorbeeld.“ (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co., 1925], blz. 306–307.) Dit is alleen maar een andere manier om duidelijk te maken

dat de vrouw alleen de wetten van haar man moet gehoorzamen zoals hij zich houdt aan de wetten van God. Van geen enkele vrouw wordt verwacht dat zij haar man volgt in ongehoorzaamheid aan de geboden des Heren.

Iemand die een zeer goede kijk had op het huwelijksleven, zei eens dat een goede echtgenote haar man in welke zaak dan ook gebiedt, door hem voortdurend te gehoorzamen. Zusters, ik laat het aan u over deze uitspraak op een verstandige wijze in uw ei-

gen huwelijk in praktijk te brengen. De goede echtgenote gebiedt haar man in welke zaak dan ook door hem voortdurend te gehoorzamen.

Maar dan zijn er ook nog de „nog niet vergaarde schatten“ die tot nog toe geen aanvaardbare huwelijkspartner hebben kunnen vinden of die, als ze wel getrouwd zijn, geen kinderen kunnen krijgen, en zij zullen zich afvragen wat zij nu moeten beginnen met de leerstellingen waarover ik zoëven heb gesproken. Aan deze zusters deed pre-

sident Young een belofte die vervuld kan worden omdat het plan van zaligheid er is. Hij zei: „Veel zusters zijn bedroefd, omdat zij niet gezegend zijn met nakomelingen. De tijd zal komen dat u miljoenen kinderen om u heen zult hebben. Als u uw verbonden getrouw blijft, zult u de moeders worden van natïën.“ (*Discourses*, blz. 310.)

Vele malen heb ik al tot jonge echtparen bij het trouwaltaar gezegd: Laat de intimiteiten van uw huwelijksleven nimmer beestachtig worden. Laat uw gedachten steeds geuren naar zonneschijn. Laat uw woorden heilzaam zijn en uw omgang met elkaar bezielend en verheffend, als u de geest van de romantiek uw hele huwelijksleven lang levend wilt houden.

Ik ben een knipsel tegengekomen dat te maken had met de zegeningen van het moederschap, en dit was een stukje uit een artikel van de hand van dr. Henry Link, dat was getiteld „Liefde, huwelijk en kinderen.“

Ik ben ervan overtuigd dat het krijgen van een kind de uiteindelijke en vurigste liefdesverklaring van twee huwelijkspartners aan elkaar is. Het is een sprekend getuigenis dat hun huwelijk alle noodzakelijke dingen heeft. Het heft hun huwelijk op van het niveau van zelfzuchtige liefde en lichamelijk genoegen op het niveau van de toewijding die zich op een nieuw leven concentreert. Hierdoor neemt de zelfopoffe-

ring steeds meer de plaats van de zelfgenoegzaamheid in, als elementair uitgangspunt in hun leven. Het laat zien dat de echtgenoot vertrouwen heeft in het feit dat hij in staat is voor de noodzakelijke zekerheid te zorgen, en hieruit blijkt ook dat de vrouw vertrouwen heeft in het feit dat hij daartoe in staat is. Het netto resultaat is een soort geestelijke geborgenheid die bovendien de belangrijkste stimulans vormt tot het scheppen van materiële zekerheid."

Er kan niet genoeg worden gezegd en geschreven over de belangrijkste rol van de vrouw: die van moeder. Napoleon³ moet eens aan Madame Campan gevraagd hebben: „Wat ontbreekt er nog om de jeugd van Frankrijk goed opgevoed te krijgen?“ En haar antwoord luidde: „Goede moeders.“ Dit antwoord deed de keizer perplex staan. „Dit,“ zei hij, „is in één woord een heel systeem — moeder.“

Henry Ward Beecher⁴ schreef: „Het hart van de moeder is de belangrijkste school voor het kind.“ Dat geloof ik met mijn hele hart. Ik zeg herhaaldelijk tegen de leiders van onze priesterschap dat het belangrijkste onderdeel van het werk des Heren wordt verricht tussen de vier muren van uw eigen woning.

In de loop der jaren heb ik steeds aan moeders van grote gezinnen — en geslaagde gezinnen — de vraag gesteld hoe zij het voor elkaar kregen hun gezin tot een

succes te maken. En ik herinner mij de essentiële zaak die een van die moeders noemde: „Ik zorgde dat ik altijd thuis op mijn post was toen de kinderen nog thuis waren.“ En een andere moeder zei: „Met ons eerste kind hebben wij onze uiterste best gedaan; en voor de andere kinderen was dat daarna al het vaste patroon.“ Ik weet uit eigen ervaring dat u beter niet kunt ophouden uw best te doen bij het eerste kind. Ik geloof dat ik u moet aanraden het verder ook te doen. Maar toch is er veel te zeggen voor het advies van die moeder.

Nog een kenmerk van het ware moederschap kreeg ik te horen van een vrouw die in een van de ringen van Idaho woonde. Ik had daar vrij scherpe kritiek geuit, omdat ik merkte dat er moeders en vaders werden geroepen om functies te bekleden in de diverse organisaties, zo, dat beide ouders tegelijkertijd niet thuis waren. Ik geloof dat ik nogal van leer ben getrokken. Een van de raadgevers raakte een beetje geïrriteerd en merkte op dat iedereen na deze kritiek nu zijn ontslag wel zou indienen, en daarom meende ik deze opmerking wat te moeten verzachten. Tijdens de middagvergadering van die middag zat ik naast de presidente van de zustershulpvereniging, en ik zei: „Ik heb gehoord dat u negen kinderen hebt. Zou u me kunnen vertellen hoe u erin bent geslaagd zo'n groot

gezin groot te brengen en bovendien nog actief te zijn in het kerkelijk werk, waarin u zolang u getrouwd bent gewoonlijk als presidente van een organisatie hebt gediend.“ Ik had geen flauw idee wat ze zou gaan zeggen, maar ik bad dat ze zou zeggen wat ik haar wilde horen zeggen. Zij zei: „Welnu, om te beginnen heb ik mij gehouden aan de raad en het voorbeeld van mijn overleden moeder. Ik heb mijn kinderen grootgebracht zoals moeder ons had grootgebracht.“ Denkt u daar eens over na. Geslaagd moederschap in deze tijd overbrugt de jaren en de eeuwigheid. Als u thuis uw werk goed hebt gedaan, zullen uw zonen en dochters er in de toekomstige eeuwen naar streven dit ook te doen.

Ten tweede zei ze: „Ik ben getrouwd met een geweldige levensgezel. Elke keer dat wij het verzoek kregen een kerkelijke functie te bekleden, gingen Papa en ik er eens rustig voor zitten, en dan besloten we dat we allebei actief deel zouden nemen aan het werk van de Kerk, als we tenminste actief konden zijn in organisaties waarvan de vergaderingen zo waren geregeld dat ik thuis kon zijn bij de kinderen als hij aan het vergaderen was, en omgekeerd.“ Vervolgens verklaarde zij dat ze het zo hadden opgelost in al de jaren dat zij nog opgroeiende kinderen thuis hadden. „En tenslotte,“ zei ze, „heb ik een onwankelbaar ge-

tuigenis van de goddelijkheid van de zending van de Heer en Heiland Jezus Christus."

Deze dingen leg ik u voor als voorbeelden van groots moederschap. Denkt u er eens over na. Pracht voorbeelden van moederschap uit vroeger jaren, en levensgezellen die hun volledige medewerking geven bij het grootbrengen van de zonen en dochters, en het getuigenis van de goddelijke zending van de Heer en Heiland Jezus Christus. Op deze dingen, die gezegd en gedaan moeten worden terwijl onze kinderen opgroeien, stoelt het gezin, als wij onze kinderen willen behoeden.

Nu wil ik u, zusters, iets zeggen over een ietwat gevoelig onderwerp. Zelfs als de omstandigheden zo zijn dat een moeder buitenshuis moet werken omdat het salaris van haar man niet toereikend is, of omdat zij alleen voor de verzorging van het gezin staat omdat zij weduwe is, mag zij haar plichten en de verzorging van het gezin niet verwaarlozen, vooral niet waar het de opvoeding van de kinderen betreft. Ik heb tegenwoordig het gevoel dat de vrouwen het slachtoffer beginnen te worden van het hoge leeftempo van de moderne tijd. Juist door hun moederlijke intuïtie te ontplooiën en ook die prachtige verbondenheid met hun kinderen, kunnen zij afstemmen op de golf lengte van hun kinderen, en zo kunnen zij de eerste tekenen van moeilijkheden, gevaar en

verdriet waarnemen, om zo op tijd in te kunnen grijpen en ze voor rampen te behoeden.

Dat deze verantwoordelijkheid van het ouderschap van essentieel belang is, werd ons zeer vast ingeprent in een toespraak die onze grote leider, wijlen president J. Reuben Clark jr. jaren geleden heeft gehouden. Dit waren zijn woorden:

„Dit scholende werk is in de eerste plaats een aangelegenheid voor het gezin, dat is gesticht door een vader en een moeder die, geleid door een rechtvaardige man die het heilig priesterschap van de Zoon Gods draagt, een celestiaal verbond hebben gesloten. Het is absoluut noodzakelijk dat dit thuis een huis des gebeds is, waar de geboden van God in acht worden genomen, waar onbesmette seksuele reinheid heerst, en waar geluk leeft; een thuis waar landswetten en celestiale wetten worden gehoorzaamd in alle dingen, groot of klein; een thuis van menslievendheid, geduld, lijdzaamheid, hoffelijkheid, loyaliteit jegens het gezin, waar geestelijke zaken de boventoon voeren; een thuis van gloeiende getuigenissen en grote kennis van het Evangelie.

„Wij, wij allemaal, moeten voor onze kinderen zo bouwen, als wij aan de veroordeling willen ontkomen, en wij moeten de diensten verlenen die van ons worden gevraagd en de bestemming bereiken die voor ons is weggelegd.“ Als er een vrouw als weduwe

achterblijft en als zij buitenshuis moet gaan werken, dient zij naar haar bisschop en naar de presidente van de zustershulpvereniging te gaan. De zusters van de zustershulpvereniging moeten dichtbij zo'n gezin staan en zorgen dat de essentiële elementen die het gezinsleven veilig stellen niet verwaarloosd worden en dat er voor de kinderen wordt gezorgd. Misschien komt er, wanneer haar kinderen nog klein zijn een tijd, dat er zoveel materiële steun wordt verleend dat zij haar kinderen niet alleen thuis hoeft te laten. Denk eraan: dit zijn tijden dat we in de eerste plaats moeten denken aan het welzijn van de kinderen thuis.

Nog geen jaar geleden moet een vooraanstaand spreker tijdens een diner van een plaatselijke vereniging tot maatschappelijk hulpbetoon hebben gezegd: „Het land benadert veel problemen op de verkeerde manier. Wij bemoeien ons met de delinquent als hij al een delinquent is; met een verslaafde aan verdovende middelen als hij al verslaafd is; met de misdadiger als hij al misdadiger is. Wij zien over het hoofd dat wij ons met onze kinderen moeten bemoeien voordat deze problemen zich voordoen. Het gezin kan door niets vervangen worden. Dit is de plaats waar de kinderen worden grootgebracht, waar de gewoontevorming plaats vindt, waar zij de kracht ontvangen om de wereld tegemoet te treden. Degene die

tegen „de gevestigde orde“ is, reageert zijn problemen af op de samenleving, omdat hij geen contact heeft met zijn ouders.“ Deze man, een vooraanstaand Puertoricaans functionaris, besloot met de woorden: „De dag dat wij aan het gezin als basisgroep voorbijgaan zullen wij verloren zijn. In het doorsnee gezin brengen ouders en kinderen maar een beperkte hoeveelheid tijd samen door. De tijd moet benut worden om samen iets prettigs of nuttigs te doen.“

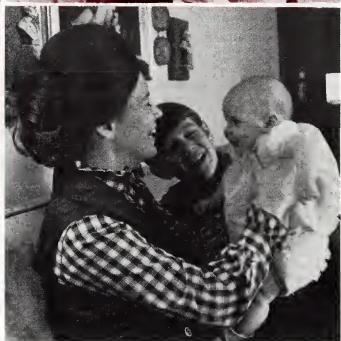
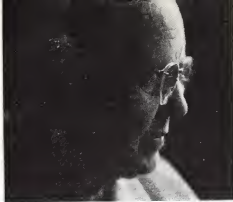
Hoe vaak hebben we ditzelfde de afgelopen vijftig jaar al niet gezegd? Nu leggen wij hierop weer de nadruk met het uitgelezen programma van de gezinsavond. Wij moeten oneindig dankbaar zijn dat wij, langs geïnspireerde wegen, de gezinsavond hebben gekregen, en daarnaast het huisonderwijs, waarmee onze priesterschap de opdracht heeft gekregen om de gezinnen waar geen gezinsavond wordt gehouden aan te sporen, opdat deze gezinnen dankzij de aandrang van de huisonderwijzers gezinsavond zullen houden.

Gisteren liep ik door de foyer van het kantoorgebouw van de Kerk. Er stond een jonge vrouw met een paar kleine kinderen om haar heen. We gaven elkaar een hand, en zij zei: „Ik ben nog maar een paar maanden geleden lid geworden van de Kerk.“ Ik vroeg haar naar haar man. „Nee,“ zei ze, „Ik ben alleen met mijn acht

kinderen.“ En ik zei: „U hoeft zich niet alleen te voelen omdat uw man niet bij u is. Blijf dicht bij uw huisonderwijzers en blijf dichtbij uw bisschop.“ En zij zei glimlachend tegen me: „Broeder Lee, ik heb de fijnste huisonderwijzers die men zich maar zou kunnen wensen, en niemand heeft er een fijnere bisschop dan wij. Voor ons wordt goed gezorgd. Wij hebben een vaderlijke herder die bij ons een oogje in het zeil houdt, en dat is de priesterschapsdrager die in ons leven is gekomen.“

Ik werd een keer in Salt Lake City te eten gevraagd door een vader die het al dertien jaar lang zonder zijn vrouw had gesteld. De moeder van dit gezin was overleden en de oudere kinderen hadden de plaats van de moeder ingenomen. Ik vroeg hoe hij erin was geslaagd zijn gezin op de been te houden zonder de hulp van zijn vrouw. Hij nam me mee naar het raam en wees naar het gebouw van de wijk Highland Park. Hij zei: „Ziet u dat gebouw? Zonder de Kerk zou ik het niet hebben gered. Gode zij dank voor het plan waardoor de Kerk te hulp komt in het gezin door voor de kinderen te zorgen.“

Vrouwen moeten hun best doen om te zorgen dat hun man het gezin niet verwaarloost. Dit eist planning. Ik vond een keer een artikelje, of Joao, mijn vrouw, is het tegengekomen en heeft het aan me gegeven — dat bevat een prachtige uitspraak uit een bron

waar ik hem niet gezocht had, namelijk van prinses Gracia van Monaco, in het tijdschrift *Family Circle*. Haar woorden zouden geschreven kunnen zijn door de presidente van een zustershulpvereniging; zoluiden haar woorden: „Ik probeer als ieder ander mijn gezin bij elkaar te houden. Ik moet vechten, vèchten, om tijd te vinden om bij mijn kinderen te zijn. Elk vrij ogenblik dat we maar hebben brengen mijn man en ik met onze kinderen door, want wij willen ons best doen om ons leven met hen te delen. En als er geen vrije ogenblikken zijn, doe ik al het mogelijke om ze te maken.“

Men vroeg een rechter eens: „Waardoor zou men de jeugdmisdadigheid het beste kunnen verhelpen?“ En deze New Yorkse rechter antwoordde: „Zorg dat de vader aan het hoofd van het gezin blijft staan.“ Zorg dat vader zijn post als hoofd van het gezin bezet. Twee broeders van de Twaalf, en daarvan was ik er een, werden naar een van onze ringen gestuurd omdat de echtgenote van een van onze presiderende autoriteiten hulp nodig had. Zij en haar man stonden op het punt te scheiden. Toen we met deze echtgenote een redelijk gesprek probeerden te voeren, vertelde zij dat ze in zijn huis weinig meer was geweest dan een huishoudster, dat hij zijn werk en zijn kerkelijk werk had gebruikt om van huis te kunnen zijn. Of dit waar was of niet,

zij had zich hierdoor toch laten verbitteren en ze was terechtgekomen in de armen van een schavuit, die haar man van haar liefde beroofde.

Onlangs beklaagde een vrouw zich erover dat zij snakte naar een beetje gezelligheid, en dat haar man niet genegen was tijd en aandacht aan haar en zijn kinderen te besteden. Laat uw man het anders doen. Doe zo nodig het uiterste om gelegenheid te vinden om met uw man en uw kinderen samen te zijn.

Nog een belangrijk punt is de medelevende dienstbaarheid. Mijn tante Jeanette McMurrin vertelde me dit interessante verhaal eens. Zij was weduwe en ze woonde bij haar dochter in. Op een ochtend kwam haar dochter bij haar en zei: „Moeder, we hebben niets meer te eten. Zoals u weet is mijn man al een poosje werkloos. Het spijt me, Moeder.“ Tante Jeanette vertelde dat ze zich aankleedde, wat huishoudelijk werk deed en daarna haar deur dicht deed, neerknielde, en zei: „Hemelse Vader, ik heb mijn hele leven lang geprobeerd de geboden te onderhouden; ik heb mijn tienden betaald; ik heb de Kerk gediend. Wij hebben vandaag niets te eten. Vader, spreek tot het hart van iemand, opdat wij geen honger hoeven te lijden.“ Ze zei dat er die dag in haar een gevoel van blijdschap leefde, en dat ze dacht dat alles in orde zou komen.

Een paar uur later werd er op de

deur geklopt, en daar stond een buurmeisje met de armen vol levensmiddelen. Haar tranen wegslikkend bracht de weduwe het kind naar de keuken, en zei: „Zet het daar maar neer, en zeg tegen je moeder dat dit komt als het antwoord op ons bidden. We hadden niets meer te eten in huis.“

Het behoeft geen betoog dat het meisje naar huis ging en de boodschap overbracht, en even later kwam ze terug met nog meer eten. Terwijl ze de zakken en pakken naar de keukentafel bracht, vroeg ze: „Ben ik deze keer weer het antwoord op uw gebed?“

Mijn tante Jeanette antwoordde: „Nee, meisje, deze keer kom je als de vervulling van een belofte. Toen jouw grootmoeder vijftig jaar geleden een kindje verwachtte, had ze ook niets meer te eten en het ontbrak haar aan kracht en voeding. Ik was toen het meisje dat voedsel naar haar huis bracht, opdat zij de kracht zou hebben haar baby — jouw moeder — ter wereld te brengen.“ Vervolgens zei ze: „De Heer heeft gezegd: „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.“ Deze keer ben jij me de levensmiddelen terug komen brengen die ik eens het huis van je grootmoeder heb binnengedragen, zodat jouw moeder op deze wereld geboren kon worden.“ Medelevende dienstbaarheid.

Toen de grote koning Benjamin

sprak over dienstbaarheid, zei hij: „... gij allen, die een bedelaar wegstuurt, omdat gij niet hebt; ik zou willen, dat gij in uw hart zoudt zeggen: Ik geef niet, omdat ik niet heb, maar indien ik had, zou ik geven. Welnu, indien gij dit in uw hart zegt, blijft gij schuldeloos, anders staat gij veroordeeld; en uw veroordeling is rechtvaardig; want gij begeert wat gij niet hebt ontvangen.“ (Mosiah 4:24-25.)

De Heer oordeelt ons niet alleen naar de dingen die wij doen, maar naar de bedoelingen van ons hart. De profeet Joseph Smith zag in een visioen zijn vader en moeder en zijn broer Alvin in het celestiale koninkrijk, en hij vroeg zich af: Hoe kan Alvin in het celestiale koninkrijk zijn, terwijl hij nooit is gedoopt en al was begraven voor de Kerk werd gesticht? En de Heer zei: „Allen die zijn gestorven zonder te weten van dit Evangelie, maar die het ontvangen zouden hebben als het hun gegeven ware langer te leven, zullen erfgename zijn van het celestiale koninkrijk Gods.“ (*Documentary History of the Church*, deel 2, blz. 380.) Daarom, echtgenotes en moeders die de zegeningen van het huwelijk of het moederschap niet hebt ontvangen — u, die in uw hart zegt: Als ik er de kans voor had gekregen, zou ik het gedaan hebben, ofwel indien ik had, zou ik geven, maar ik kan niet geven, omdat ik niet heb — de Here zal u net zo zegenen als

wanneer ge het wel had gedaan, en de toekomstige wereld zal het loon brengen voor degenen, die in hun hart de rechtvaardige dingen begeerden te doen en die buiten hun schuld moesten nalaten.

Het machtigste wapen dat wij tegen het kwaad van de wereld van vandaag hebben, wat dat kwaad ook moge zijn, is een onwankelbaar getuigenis van de Heer en Heiland, Jezus Christus. Onderricht uw kleine kinderen al als ze nog bij u op schoot kruipen, en zij zullen dan opgroeien tot rotsen in de branding. Wel-

licht dwalen zij af, maar door uw liefde en geloof zullen zij weer teruggevoerd worden. En onthoud de woorden van president McKay: „Geen enkel succes weegt op tegen falen in eigen gezin.“ Onthoud ook dat geen enkel gezinsleven tot mislukking is gedoemd, zolang het gezin de moed niet opgeeft. Geef de moed niet op als er niets te beginnen is met uw zoon of dochter van zestien, zeventien jaar. Houd het kijkglas van uw stromen van geloof en liefde op peil en voert hem of haar daarop terug op de goede weg. Wij zijn de kinderen

van de Heer, en Hij geeft immers de moed ook niet op.

Dat de Heer ons helpe zo te handelen voor de verlossing en tot zegen van alle kinderen van onze Vader, bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

- 1 Maarten Luther (1483–1546) — Duitse Monnik; grondlegger van het protestantisme.
- 2 Smith, George Albert (1870–1951) — president der Kerk van 1945 tot 1951.
- 3 Napoleon Bonaparte (1769–1821) — van 1804 tot 1815 keizer van Frankrijk.
- 4 Beecher, Henry Ward (1813–1887) — Amerikaans protestants geestelijke; redacteur-uitgever.

Het KERKELIJK VERTAALBUREAU

heeft meer en meer behoefte aan een vaste, gesalarieerde kern van medewerkers, die 75 % van de jaarlijkse vertaalopdracht kunnen verwerken in de verschillende fasen van bewerking. De overige 25 % kan door onze gewaardeerde „losse“ medewerkers, d. w. z. thuiswerkers die niet in dienstbetrekking staan, worden aangevuld. Door vacatures in de afgelopen maanden is er behoefte ontstaan aan:

- 1 *full-time vertaler Engels-Nederlands*. Van hem/haar wordt verwacht een goede beheersing van het Nederlands (grammatica, spelling, stijl), genoeg kennis van het Engels om de kerkelijke stof te kunnen begrijpen, gewilligheid om tijdens de beginperiode de richtlijnen en de terminologie van het Vertaalbureau grondig te bestuderen. Lidmaatschap van de Kerk is een aanbeveling, geen vereiste.
- 1 *full-time overziener („reviewer“)* — taalkundig. Deze taak bestaat uit het controleren en eventueel verbeteren van de vertaalde tekst op spelling, zinsconstructie, stijl en begrijpbaarheid. Optimale beheersing van het Nederlands dus. Kennis van het Engels is *niet* van belang.
- 1 *full-time overziener („reviewer“)* — leestellig/organisatorisch. Deze taak bestaat uit het vergelijken van de reeds door de onder (b) vermelde overziener geperfectioneerde Nederlandse tekst met het Engels origineel om te controleren of de bedoeling van dit origineel in de vertaling goed is overgekomen, met name of de voorkomende leerstellingen en organisatorische instructies zuiver zijn gebleven. Actief lidmaatschap van de Kerk is vereist.
- 1 *full-time secretaresse*. Dit betreft administratieve zaken, zoals het bijhouden van schema's, uitwerken van concepten, correspondentie, training van typistes, etc.

Voor mensen die aan onze kritische verwachting voldoen zijn aantrekkelijke salarissen voorzien. Betaling per pagina (met behoud van de dienstbetrekking en volledige sociale verzekeringen) is ook mogelijk. Men kan zich richten tot: E. H. Chardon, Kerkelijk Vertaalbureau, Biltstraat 153, NL-2502 Utrecht, tel. (030) 31 89 50.

De Heer verwacht dat er onder de leden van Zijn Kerk werkers gevonden worden om dit vitale onderdeel van de opbouw van Zijn koninkrijk tot stand te brengen. Waar kan men beter werkzaam zijn om de aarde op de tweede komst van onze Heiland voor te bereiden dan in Zijn Kerk? Is dit niet het doel van onze komst naar deze aarde om Hem te dienen, en van onze komst in deze bedeling om het Evangelie te prediken aan alle volken? „Want te dien dage zal het geschieden, dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen...“ (L. & V. 90:11.)

P. J. Stolp, waarnemer

Begin waar u bent - thuis

Ik ben uitgenodigd om vaders in de priesterschap te vertegenwoordigen. Ik richt mijn opmerkingen tot die zusters van de Zustershulpvereniging waarvan de mannen op het moment niet actief zijn in de Kerk, of nog geen lid van de Kerk zijn. Ik beseft dat ik hiermede tot een zeer groot gehoor spreek. Door u die het geluk heeft dat uw mannen actief zijn, wil ik spreken tot zusters die een beetje hulp nodig hebben. U zult opgemerkt hebben dat ik niets zei over niet-leden. Ik zei alleen: tot diegenen van u waarvan de mannen nog geen lid zijn.

Elk weekend dat wij naar ringconferenties reizen, ontmoeten wij een of twee ringleiders die zich na vele jaren bij de Kerk hebben aangesloten op aansporing van een geduldige vrouw, die in vele gevallen lang onder de situatie had geleden. Ik heb dikwijls gezegd dat een man het lidmaatschap niet kan blijven ontlopen als zijn vrouw werkelijk wil dat hij het heeft, en als zij weet hoe zij hem moet aansporen. Vaak geven wij het in zo'n geval op. Maar u mag het nooit opgeven. U mag het nooit opgeven, niet in dit leven en in het leven hierna niet. U mag het nooit opgeven.

Sommigen hebben zich na jaren bij de Kerk aangesloten, of nadat zij vele jaren gewelgerd hadden voordat ze de stap deden. Dan komt de spijt over de verspilde jaren en de vraag: „Waarom heb ik het niet eerder beseft? Het is nu voor mij te laat om het Evangelie te leren kennen en om er vooruitgang in te maken.“

Ik geloof dat wij veel troost kunnen vinden in de gelijkenis van de heer des huizes die arbeiders huurde en ze in de morgenstond aan het werk

zette tegen een overeengekomen loon. Dan vond hij anderen ledig staande, en zeide tot hen: Wat staat gij hier den gehelen dag ledig? Zij zeiden tot hem: Omdat ons niemand gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij heen in den wijngaard, en zo wat recht is, zult gij ontvangen.“ (Mt. 20:6-7.)

En zo gebeurde het dat omtrent de elfde ure hij anderen huurde en ze aan het werk zette. En als het avond geworden was, gaf hij een ieder van hen hetzelfde loon. Zij die eerder gekomen waren, murmureerden, zeggende: „Deze laatsten hebben maar één uur gearbeid, en gij hebt ons gelijk gemaakt, die den last des daags en de hitte gedragen hebben.“ Doch hij, antwoordende, zeide tot een van hen: Vriend, ik doe u geen onrecht; zijt gij niet met mij eens geworden voor een penning?

„Neem het uwe en ga heen. Ik wil dezen laatsten ook geven, gelijk als u.

„Of is het mij niet geoorloofd, te doen met het mijne, wat ik wil? . . .“ (Mt. 20:12-15.)

Hij was royaal met zijn geld.

De poorten van het celestiale koninkrijk gaan voor hen die vroeg komen en voor hen die laat komen open. Zusters, geef het nooit op. Indien u voldoende geloof heeft en uw verlangen groot is, zult u toch aan het hoofd van uw gezin een vader en echtgenoot hebben die actief en getrouw is in de Kerk.

Enkelen die reeds lang de hoop hebben verloren, hebben verbitterd gezegd: „Er zal een wonder moeten gebeuren.“ En dus zeg ik: waarom zou dat niet? Waarom geen wonder! Bestaat er een waardiger doel voor een wonder dan dit?

Op de conferentie in Engeland

spreekte ik tot de zusters in dezelfde trant en spoorde ik ze aan om hun echtgenoten te beschouwen alsof ze actieve leden van de Kerk waren, en dit met geloof te doen, opdat het datgene tot stand zou brengen wat zij verlangden. Een paar dagen geleden kreeg ik een lange brief van een zuster die de vergadering had bijgewoond. Ik kan maar een paar regels aanhalen:

„In mijn patriarchale zegen,“ zegt ze, „werd tegen mij gezegd dat door zachte overreding en leiding, liefdevol onderricht en begrip, mijn man rijp zal worden voor de Kerk en hij bij gelegenheid het Evangelie zal aanvaarden. Hij zal het moeilijk vinden, maar als hij zijn hart opent en de Heer en de Heilige Geest in zich laat inwerken, zal hij het Evangelie erkennen en zijn koers volgen. „Ik maakte me bezorgd,“ zegt ze, „omdat ik niet altijd zacht, liefdevol en begrijpend ben, maar soms heel boos op hem ben; en terwijl ik wist dat dat verkeerd was. Ik heb tot God gebeden of Hij mij wilde helpen, en deze hulp werd mij in uw woorden verleend, toen u zei dat wij onze echtgenoten moesten behandelen alsof ze lid van de Kerk waren.

„Dit heb ik de afgelopen dagen gedaan en het heeft me geweldig geholpen, want als mijn man het heilige priesterschap van God had, zou ik een gehoorzamer echtgenoot zijn en het priesterschap eren.

„We zijn dichterbij elkaar gekomen, en ik beseft nu dat ik, tenzij ik zachtvaardig, liefdevol en begrijpend word, onwaardig ben om in mijn huis te worden vereerd met het priesterschap.“ En dan spreekt deze fijne zuster tenslotte de hoop uit: „dat mijn man en ik en onze zes

Gebaseerd op een toespraak gehouden tijdens de algemene conferentie van de Zustershulpvereniging.

OUDERLING BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalen

lieve kinderen in de heilige tempel mogen worden verzegeld en de Heer mogen dienen als een gezin, dat verenigd is in Christus."

Om aan een wonder zoals dit mee te helpen, wil ik graag bespreken wat een man is en voorstellen doen over de wijze waarop u deze uitdaging kunt benaderen.

Ten eerste weet praktisch iedere man dat hij rechtvaardige, geestelijke leiding behoort te geven in het gezin. De Schriften zeggen zeer duidelijk: „de mensen zijn voldoende onderricht om goed van kwaad te kunnen onderscheiden..." (II Ne. 2:5.)

Dikwijls, wanneer een vrouw zich heeft aangesloten bij de Kerk voordat haar man dit doet, of als zij lid was van de Kerk toen zij trouwde,

wordt zij in feite de geestelijke leider van het gezin. De vader weet dan niet precies hoe hij naast haar moet gaan staan, zelfs al ziet hij dat als zijn plaats. Ergens voelt hij dat hij haar dan zou verdringen. Dikwijls voelt de man zich niet op zijn gemak, trekt zich terug, stribbelt tegen, niet precies wetend hoe hij het geestelijk leiderschap van zijn vrouw moet overnemen.

Er zijn tere gevoelens aan deze kwestie verbonden, die te maken hebben met het manlijk ego en die het diepste innerlijk van de man naar aard beroeren. En in alle oprechtheid moet ik zeggen dat niet zelden een vrouw zo vastberaden kan worden om haar man naar actief lidmaatschap in de Kerk te leiden, dat zij niet meer beseft dat

zij zich heel snel door hem kan laten leiden.

Onthoud, lieve zusters, dat het gezin en de familie een eenheid van de Kerk zijn. Wanneer u dit eenmaal erkent, weet u, dat u wanneer u thuis bent, in feite in de kerk bent, of tenminste hoort te zijn. Soms hebben wij het idee in ons hoofd dat een man niet actief is tenzij hij geregeld de vergaderingen in de kerk bijwoont. Ik herinner me dat president Lee eens gezegd heeft dat iemand die hem zeer nabij was, indien hij beoordeeld zou worden naar deze uitdrukking, inactief was; en toch kende hij hem als een heel godsdienstig mens. Alleen al de handeling van het verlaten van de eigen woning en het gaan naar een ander gebouw is echter op de een of andere manier een symbool van activiteit in de Kerk.

Dat wordt dan het eerste dat wij proberen te doen, hem zover zien te krijgen dat hij de vergaderingen bijwoont, hoewel dit over het algemeen helemaal niet het echte begin is. Dat echte komt later. Wel, ik doe u dit voorstel.

Het is moeilijk een man naar de kerk te krijgen, wanneer hij zich daar niet thuis voelt. Het is misschien nieuw of anders voor hem, of misschien zijn er gewoonten die hij nog niet heeft overwonnen. Hij is zich daarvan bewust en voelt zich in de kerk niet thuis. Er is een andere oplossing weet u — die welke hem het gevoel geeft dat hij **thuis** in de kerk is.

Dikwijls hechten wij niet de juiste waarde aan wat hij thuis doet. Het is dat naar de kerk gaan dat in onze gedachten zit vastgeroest als symbool voor actief zijn in de Kerk. De dingen die hij thuis doet kunnen op

allerlei wijzen als begin belangrijker zijn.

En daarom het voorstel: Waarom begint u niet waar u bent, gewoon thuis? En ik herhaal, wanneer uw man zich niet op zijn gemak voelt in de kerk, doe dan alles wat u kunt om hem thuis het gevoel te geven dat hij in de kerk is.

Hoe u dit kunt doen? Wel, daar kunnen de zusters van de Zusters-hulpvereniging u antwoord op geven. Voor mij is in onze tijd de grootste uitdaging voor de Zusters-hulpvereniging, deze vrouwen bij te staan om hun man over te halen tot goede werken.

Kort geleden is een studie voltooid over de gezinnen met een vader die inactief of geen lid was. Na enige overreding gingen deze vaders ermee accoord om de gezinsavond thuis in te voeren. Geleidelijk aan gingen de vaders meedoen. Het had aantrekkingskracht omdat het in hun eigen gerieflijke omgeving was, en zij ermee konden doen wat zij wilden, want de gezinsavond kan worden aangepast.

Het gaf een interessant resultaat. Toen zij zich op hun gemak voelden met de Kerk thuis, kwamen zij met hun gezinnen naar de kerk. Hemelse dingen in huis brengen, is zich ervan verzekeren dat de gezinsleden ertoe overgaan aan de Kerk deel te nemen. De gezinsavond is hier natuurlijk geknipt voor — een vergadering thuis die zo georganiseerd kan worden dat zij aan alle behoeften voldoet, en die vergadering is evengoed een kerkvergadering als die welke in het kerkgebouw wordt gehouden of kan dat zijn.

Misschien is er een wonder nodig voordat uw man actief wordt of zich

bij de Kerk aansluit. Sommigen van ons denken dat een wonder alleen een wonder is wanneer het zich in korte tijd voltrekt, maar wonderen kunnen ook langzaam van aard zijn. En geduld en geloof kunnen dingen tot stand brengen die anders nooit zouden plaatsvinden. Van een van mijn zusters is zeventien jaar geduld gevergd, maar het was al die moeite waard. Ik ken een bisschop bij wie het dertig jaar duurde voor hij actief werd. Hij zei dat hij er niet in geloofde de dingen overhaast te doen.

Dus begin waar u bent, thuis, en heb geduld, of het nu lang duurt of kort, of bijna een eeuwigheid.

In het boek Ether staat een betekenisvolle tekst: "...betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof." (Ether 12:6.)

Een hemel bouwen in uw woning zal veel uitrichten om deze wonderen tot stand te brengen.

Aan een gezin dat op deze manier op een wonder uit was werd — toen het bezocht werd nadat het een paar maanden gezinsavond had gehouden — de vraag gesteld: "Heeft u iedere week gezinsavond gehouden?"

De moeder antwoordde: "Dat weten we niet. Van één week weten we niet of we wel of geen gezinsavond hadden."

Op de vraag: "Wat deed u toen dan?" antwoordde ze met tranen in de ogen: "Die avond gingen we als gezinsleden naar de tempel om aan elkaar te worden verzegeld."

De vader, die nu het Melchizedekse Priesterschap heeft, zat rechtop in zijn stoel en vertelde verzeigeld hoe de gezinsavond ertoe had geleid

dat ze het ware belang van hun gezinsleven en hun behoefte aan geestelijk leven gingen begrijpen.

De moeder legde uit: "De avond dat wij naar de tempel gingen vierde ik mijn verjaardag. Ik kreeg geen cadeaus, want nu wij tienden betalen blijft er niets over." Toen keek ze naar haar man en zei: "Het mooiste geschenk dat ik ooit van je kreeg, was de avond dat je ons allen meenam naar de tempel."

Een andere vrouw vertelde van haar man: "De beste gezinsavonden die wij hadden, waren als mijn man les gaf."

Toen de man dit hoorde, zei hij: "Och, zo goed deed ik het niet."

Zij zei: "Ja heus. Ik was echt trots op je."

Toen zei hij (en is dat niet echt iets voor een man?): "Ik geloof dat ik het wel aardig deed. Weet u, ik was altijd het zwarte schaap, maar toen ik mijn eigen gezin onderwees [onthoud: een kerk thuis], kreeg ik een gevoel dat ik nooit eerder had gehad en het leek wel of alles zin kreeg."

En nu komt deze man naar het kerkgebouw en is daar actief. Het is allemaal begonnen met de kerk thuis. Indien uw man in het begin niet meewerkt om een wonder tot stand te brengen — en die kans is groot — verricht dan uw aandeel nog beter. Maak het Evangelie zozeer de moeite waard, dat hij het niet kan weerstaan.

Enige jaren geleden gingen broeder Tuttle en ik in de late middag op bezoek bij een lokale leider in de Kerk, vlak voordat wij naar een andere stad gingen. Hij was nog niet thuis van zijn werk en zijn vrouw was in de keuken bezig. Zij nodigde ons uit aan de keukentafel

terwijl zij met haar werk doorging. Op het aanrecht werden lunchpakketten neergezet. Ze legde uit dat er die avond in de gemeente een souper zou zijn waar iedereen een lunchpakket zou krijgen, en ze was de hele dag bezig geweest om de lekkerste lunches klaar te maken die ze maar bedenken kon.

Tegen de tijd dat hij arriveerde, haalde ze een paar warme kersentaarten uit de oven. Gastvrij als ze was, stond ze erop dat we een stuk warme kersentaart aannamen, met een flinke schep vanilleijs erop. Natuurlijk konden wij niet weigeren.

Ze keek naar haar man en ik kan u vertellen wat ze dacht: „Hij wil ook graag een stuk taart hebben maar het bederft zijn eetlust voor de maaltijd die wij straks hebben. Het is niet aardig hem te laten toekijken terwijl anderen al eten, maar als hij nu eet, zal hij niet kunnen genieten van de maaltijd, die ik met zoveel zorg heb klaargemaakt.“

Tenslotte beëindigde ze haar stille tweestrijd en sneed ze nog een stuk taart af — zichtbaar groter dan wat wij hadden, ze deed er ook meer ijs op. Ze zette dat voor hem neer, streek hem liefkozend onder zijn kin en zei: „Lieverd, het Evangelie is heerlijk, vind je ook niet?“

Later, toen ik haar een beetje plaagde omdat ze hem zo verwendde, zei ze: „Hij zal nooit bij me weglopen. Ik weet wat een man toekomt.“

Ik herhaal — de grootste uitdaging waarvoor de Zustershulpvereniging in onze tijd staat, is de goede vrouwen van deze honderdduizenden mannen bij te staan om hun echtgenoten aan te moedigen, en een hemel te maken in hun gezin. Zusters, maak het Evangelie heer-

lijk voor ze, en laat ze dan weten dat u dáárop uit bent.

De meeste vrouwen verwachten dat de mannen deze dingen opmerken, en dan worden ze geïrriteerd en soms opstandig als zij dat niet doen. Maar mannen zijn nu eenmaal niet zo gevoelig. Een man kan een dikke huid hebben, traag van begrip zijn, en zich dit soort dingen soms helemaal niet bewust worden. Wanneer u tegen uzelf of tegen een ander zegt: „Wel, hij hoort toch zeker te weten wat ik het liefste wil,“ hoorde hij het misschien ook wel te weten, maar weet hij het waarschijnlijk niet en moet het hem in duidelijke woorden gezegd worden.

Gisteren vertelde een huisonderwijzer mij van een vader die aangespoord werd om thuis te bidden. De vader weigerde en bleef op de bank zitten. Tenslotte knield hij, maar wilde hij nog niet bidden. Zijn vrouw werd toen verzocht te bidden en in tranen stortte zij haar hart uit voor de Heer en smeekte ze Hem haar liefste wens te vervullen.

Toen het gebed beëindigd was, zei de man ontseld, want ik geloof dat hij in vele opzichten een argeïoos mens was: „Dat wist ik niet. Ik wist niet dat je dit wilde. Ik beloof je dat ik anders zal worden.“

Hij moet weten, hem moet verteld worden dat u het Evangelie liefheeft, en dat u hem oneindig veel meer liefheeft omdat u het Evangelie kent, en dat het enorm veel voor u betekent. Laat hem weten dat u een betere vrouw en moeder wordt door uw getuigenis van het Evangelie.

Nu wil ik een kort woord richten tot de goede zusters die alleen zijn gebleven. Ik geloof dat ik dat anders moet zeggen, want niemand wordt

alleen gelaten. Ik denk aan diegenen die niet het voorrecht hadden om te trouwen of die hun echtgenoten verloren door zo'n nare echtscheiding of de onontkoombare roep des doods.

Sommigen van u sloven zich af om een klein gezin groot te brengen alleen, dikwijls met een klein inkomen en dikwijls met uren van eenzaamheid. Ik weet dat er een grote compensatie is. Ik weet dat er een geest is die u de kracht kan geven om vader en moeder tegelijk te zijn indien dat nodig is.

In onze kleine kring van Algemene Autoriteiten bevindt zich meer dan één man die grootgebracht is in het huis van een attente, liefhebbende moeder die weduwe was. Ik hoorde een van hen in een conferentie getuigen dat hij in zijn jongensjaren alles had wat niet voor geld te koop was.

Het priesterschap is er, zusters, met zijn bescherming, waar u onder staat. Er is een bisschop die de vader van de wijk is. Laat u helpen door hem endoor de anderen die hij zal aanwijken. Laat uw huisonderwijzer meehelpen, in het bijzonder wanneer u de invloed van een man nodig heeft bij het opvoeden van jongens. Bedenk dat u niet alleen bent. Er is een God die van u houdt, en Hij slaat u gade, en dan is er de macht van de Geest die kan compenseren. En dus zeg ik, ook tegen u, geef het nooit op. Nooit, noch in deze wereld, noch in de komende. Want er komt een tijd, dat er geoordeeld zal worden, en zoals de Heer in die gelijkenis zei: „...zo wat recht is, zal ik u geven.“ (Mt. 20:4.)

In Alma staat een belangrijke tekst: „... doch zie, ik zeg u, dat door

kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden tweegebracht; en kleine middelen beschamen in vele gevallen de wijzen." (Alma 37:6.) En dan zie ik voor mij een zuster van de Zustershulpvereniging, een liefhebbende moeder, met een lepel en een juskom, met een schort en een stoffer, met een bakblik, een mixer, een koektrommel en een steelpan, met een moederlijk gebaar, met geduld, met lankmoedigheid, met toegenegenheid, met naald en draad, met een woord van bemoeding, met dat beetje geloof en vastberadenheid om een ideaal gezin te bouwen. Met al deze kleinigheden kunt u en door de Zustershulpvereniging voor uzelf, voor de de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en voor de Heer, de kracht en de macht verkrijgen om een hecht gezin te vormen, het voor tijd en alle eeuwigheid te verzegelen. Een groot leger

mannen, gewillig en waardig of nog niet waardig, maar die onze Heer moeten dienen — mannen die nu nog langs de zijlijn staan, enkelen van hen met nog niet voldoende kennis, anderen nog wat onwillig — zij kunnen allen gesterkt worden door een dienstmaagd des Heren die werkelijk toegewijd is.

Moge God u zegenen, zusters. Moge Hij degenen zegenen die weduwe zijn, en al die anderen, waar ze ook zijn, die alleen een gezin groot moeten brengen. Moge Hij u zegenen, honderdduizenden moeders en, echtgenotes, die door de werking van de Zustershulpvereniging kunt worden versterkt, opdat uw dromen werkelijkheid worden.

Hij is de Christus. Hij leeft. Dit is Zijn Kerk. De dag van de wonderen is niet opgehouden. En dit zijn de wonderen die bij Hem meetellen. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

BELEEF DEZE DAG

Geniet van deze dag, want deze dag is het leven zelf.

In zijn korte loop liggen alle schakeringen en mogelijkheden van je bestaan: de zegen van te groeien, de heerlijkheid van te mogen handelen. Gisteren is als een droom en morgen slechts een visioen. Maar de dag van vandaag, mits goed geleefd, maakt elke dag van gisteren tot een droom van goede ervaring en elke dag van morgen tot een visioen vol hoop.

Daarom: beleef deze dag goed, dat is het saluut van de morgenstond.

(Uit het Sanskriet)

Gedeelte van een toespraak uitgesproken door apostel David O. McKay tijdens een conferentie te Rotterdam, 14 jan. 1923.

Laten wij ons ook de gewoonten eigen maken om steeds het beste in onze buurman te zien, of om te zoeken naar de goede eigenschappen in onze bondgenoten, door liever de deugden dan de fouten te voorschijn te brengen, door de leliën in elkaars karakter te zien, liever dan het vuil. Er is een oud verhaal van een Japanse filosoof, die vele jaren geleden de gewoonte had naar de heuvels te gaan en de wetten der natuur te bestuderen. Na een hele dag aan deze studie besteed te hebben, keerde hij terug naar zijn dorpje, waar hij's avonds zijn leerlingen bijeen vergaderde en hen onderwees in de lessen die hij geleerd had.

Op zekere dag sprak een buurman hem aan en zei: „Wilt u zo goed zijn voor mij een hagedoorntakje mee te brengen wanneer u terugkomt, opdat ik de les kan bestuderen, die u ons verleden week van die boom hebt geleerd?“ „Ja“, zei de filosoof, „ik zal vanavond een takje voor u meebrengen“. En die morgen zei een tweede buurman: „Wilt u voor mij een roos meebrengen, opdat ik de les, die u ons gisterenavond hebt geleerd, kan bestuderen?“ „Ja, ik zal de roos voor u meebrengen“. En even vóórdat de filosoof door de stadspoort ging, zei een derde vriend: „Wilt u voor mij een lelie meebrengen, opdat ik de les der reinheid, waar u gisteren-

avond over sprak, kan bestuderen?“ De filosoof beloofde de lelie mee te brengen.

Toen de oude filosoof tegen zonsondergang terugkeerde, zag hij de drie vrienden aan de poort staan wachten om hem te verwelkomen. Aan de eerste gaf hij het hagedoorntakje, aan de tweede de roos en aan de derde gaf hij de lelie. Plotseling riep de man met het hagedoorntakje: „Er zit een dood blad aan de stengel van mijn hagedoorntakje!“ De tweede zei:

„En er zit een doorn aan de stengel van mijn roos.“ En de derde riep: „Er zit vuile aarde aan de wortel van mijn lelie!“

„Laat mij eens kijken“, zei de geleerde. Van de eerste nam hij het hagedoorntakje, van de tweede nam hij de roos en van de derde de lelie. Hij trok het dode blad van het hagedoorntakje en gaf het aan de eerste buurman. Hij haalde de doorn van de rozestengel af en gaf hem aan de tweede. Hij veegde de vuile aarde van de wortels van de lelie en gaf haar in de handen van de derde. Terwijl hij het hagedoorntakje, de roos en de lelie in zijn hand hield, zei hij: „Nu heeft ieder van u datgene, wat hem het eerst opviel. U zocht naar het dode blad en u vond het. U zocht naar de doorn, hij was daar. U vond het vuil aan de lelie, omdat ik het aan de wortels had laten zitten. U kunt houden wat het eerst uw aandacht trok. Ik zal het hagedoorntakje, de lelie en de roos houden om de schoonheid die ik in hen zie.“

Een gezinsavond

In het algemeen geloof ik dat de ouders in onze Kerk altijd bezorgd zijn geweest voor het welzijn van hun gezinnen. Ook geloof ik dat de kinderen in onze Kerk in het algemeen de leringen van hun ouders respecteren, en de normen bij hen thuis. Ik geloof dat wij anders niet jaar op jaar honderden van die prachtige jongemannen en jonge vrouwen in het zendingsveld hadden gehad, die de leringen van de Kerk en van hun ouders uitstralen.

De huidige levensomstandigheden maken echter de ouders bezorgd, de toestanden schijnen in al te veel gevallen te botsen met de gewenste verstandhouding ouders-kind en kind-gezin.

Dit verhoogt de intensieve krachtsinspanningen van de Kerk om behulpzaam te zijn. Temeer wordt de

nadruk gelegd op de leringen van de Kerk met betrekking tot het gezin, de familie en de goddelijke bestemming daarvan. Nieuwe richtlijnen worden ons gegeven in de vorm van onze programma's. Verreweg het belangrijkste hiervan is, geloof ik, de gezinsavond.

Ik wil graag het verhaal vertellen dat voor mij een samenvatting geeft van de schoonheid en de betekenis van een goed opgezette gezinsavond en dat duidelijk de rol van de moeder afschildert. Het verhaal is historisch. Het gaat over een boerenfamilie. Zij hadden tegenslagen gehad door droogte over hun arme, onproductieve grond en waren gedwongen naar een naburige staat te verhuizen. De vader, een hardwerkende, rechtvaardige man, die van het gezin hield, was er niet door ontmoedigd. Hij had

met de moeder en de kinderen overlegd over de voornaamste beslissing, de verhuizing; zij hadden een stem gehad in de verhuizing. De moeder was zeer godsdienstig, met een wijs en begrijpend hart. Door haar liefde voor haar kinderen verdroeg zij zonder klagen bittere moeilijkheden en zelfs lichamelijk lijden.

Acht kinderen had dit gezin. De kinderen werkten voor elkaar en met elkaar, in een geest van vertrouwen en genegenheid. Zo diep was de genegenheid van de oudste broer voor zijn jongere broer, dat zij stand hield in eindeloze achtervolgingen, onuitsprekelijk lijden, zelfs de dood in. De verstandhouding tussen deze twee broers is vergeleken met die van David en Jonathan.

Op zekere dag had deze jongere broer, de derde zoon van het gezin,

een jongen van veertien jaar, een geweldige geestelijke ervaring; volgens zijn moeder was hij „overweldigd en verbaasd“. Er volgden andere geestelijke ervaringen, waarbij een engel tot de jongen sprak. Bij het tweede bezoek van de engel werd de jongen door de engel geboden alles aan zijn vader te vertellen wat hij gehoord en gezien had. Zoals kinderen zijn, durfde de jongen dit niet te doen, uit angst dat zijn vader hem niet zou geloven, zo ongewoon waren zijn ervaringen. De engel kende echter het hart en verstand van de vader, en verzekerde de jongen dat zijn vader zou geloven wat hij hem zou vertellen.

De vader luisterde naar het verhaal van de jongen en geloofde hem. Hij besprak het blijkbaar met de moeder. Vervolgens verzamelden de vader en

de moeder het gezin bijeen in de rust van de avonden, toen het werk van de dag gedaan was, zodat alle kinderen konden luisteren terwijl de jonge Joseph bijzonderheden vertelde van het bezoek van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, van de daarna volgende bezoeken van de engel Moroni, en van het werk dat Joseph door de Heer werd opgedragen. De dagen gingen voorbij en er werden veel van die vergaderingen gehouden, daar de jongen nieuwe ervaringen van die soort opdeed. Het verslag dat de moeder van die gezinsavonden doet komt nu; ik citeer uit haar boek over het leven van de profeet:

„Ik veronderstel,“ zegt ze, „dat de familie een zonderlinger aanblik bood dan welk gezin ook dat ooit op aarde leefde — allen zaten in een kring, vader, moeder, zonen en dochters, en schonken volledige aandacht aan een jongen van achttien, die nog nooit in zijn leven de Bijbel helemaal had doorgelezen. Hij scheen het minst geneigd de boeken te onderzoeken van al onze kinderen, maar gaf zich meer over aan meditatie en diepgaande overlegging.

„Wij werden gesterkt in de mening dat God op het punt stond iets te openbaren dat ons zou helpen ons standpunt te bepalen, of dat ons een volmaaktere kennis zou geven van het plan van zaligheid en de verlossing van het mensdom.“

En dan besluit ze met de woorden: „... de heerlijkste eenheid en gelukzaligheid vervulden ons huis, en rust heerste in ons midden.“ (*History of*

Joseph Smith, door zijn moeder Lucy Mack Smith [Bookcraft, 1958], blz. 82-83.) Voor mij is dit een uniek verslag van een indrukwekkende gezinsavond. Hoe velen van ons zouden zich vastberadener inspannen als wij ervan verzekerd waren dat de heerlijkste eenheid en gelukzaligheid ons huis zouden vervullen en er rust zou heersen in ons midden?

Mag ik u nog een of twee vragen voorleggen ter overdenking:

Hielpen de gezinsavonden Joseph in belangrijke mate om zijn goddelijke roeping te aanvaarden en zich eraan te wijden?

Hadden zij rechtstreeks invloed op de grootse taak van Hyrum om de profeet te steunen, en op zijn overtuiging van de waarachtigheid van het herstelde Evangelie en zijn toewijding aan het werk?

Zou de trouw van de familie aan de zaak van het herstelde Evangelie op een andere manier tot nog groter voordeel samengebundeld kunnen zijn dan zoals nu, door de gezinsleden bijeen te brengen?

Waarom zou de engel de jongen gezegd hebben zijn geheim aan zijn vader te vertellen? Waarom niet aan zijn moeder, zijn broer die hem zo toegewijd was, een intieme vriend, of zelfs iemand van een kerk? Op wie plaatst de Heer in dit leven de eerste verantwoordelijkheid voor een kind? Wat is de rol van de moeder geweest bij het bijeen brengen van het gezin? Heeft zij enige invloed op de ontwikkelijke houding van de kinderen gehad ten opzichte van het wonderlijke verhaal van haar zoon?

Nu omgekeerd, stel dat de vader, druk en vermoeid van zijn werk op de boerderij, de jongen had genegeerd of zelfs het verhaal niet geloofd had. Stel dat de moeder van mening was geweest dat haar interesses en bezigheden buitenshuis geen tijd overlieten om het gezin bijeen te brengen. Stel dat de moeder tegen de vader had gezegd: „Och, laten we ons er niet mee bemoeien. We werken de hele dag hard; de oudere kinderen hebben hun eigen bezigheden en de kleintjes moeten naar bed.“ Stel u zelfs eens voor dat de moeder niet thuis geweest was om alles gereed te maken en aan deze gezinsavond mee te doen.

Stel dat de vader en de moeder niet de juiste atmosfeer hadden geschaapt om te luisteren en te geloven, en hadden toegestaan dat er wanorde was onder de kinderen, dat ze gelachen hadden en getwijfeld hadden, of het verhaal van de jongen belachelijk hadden gemaakt. Zou dit hun jongen, die reeds „overweldigd en verbaasd“ was dan niet nog extra bezwaard hebben?

Maar al te vaak weten de ouders niet wat er in hun kind omgaat. Al te vaak staan zij toe dat het onbelangrijke het belangrijke verdringt. Al te vaak zijn zij te druk bezig dat ze niet het gezin bijeen roepen en gaan zitten en luisteren.

Bovendien wordt aan ouders zelden het voorrecht gegeven de goddelijke zending van een kind te weten; maar ons wordt te kennen gegeven dat de grote mannen in de presiderende raden van de Kerk door de Heer gekozen zijn om dit volk te leiden. Ons wordt te kennen gegeven dat zij dit doen door openbaring en inspiratie. Ons wordt te kennen gegeven dat zij de leer begrijpen van de eeuwigheid van het gezinsverband. Zij weten hoe

zij aan onze mensen de richtlijnen moeten geven die gezinnen tezamen binden en hun verzekeren van eeuwig welzijn. Wat is dan onze rol als ouders? Die is eenvoudig: luisteren en gehoorzamen.

De Heer heeft gezegd: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist. (L. en V. 78:7.)

Wij weten dat de Heer tot ons spreekt

door de stem en de geschriften van de presiderende priesterschap van Zijn Kerk. Mogen wij de raad van deze broeders opvolgen, niet alleen met betrekking tot het houden van de gezinsavond, indien wij werkelijk het welzijn van ons gezin wensen, maar in alle dingen die betrekking hebben op ons leven, opdat wij ons in eeuwige zegeningen mogen verheugen. Dit is mijn gebed voor de gezinnen van de heiligen der laatste dagen. ○

BEWERK JE TUIN ...

Bewerk je tuin

En laat anderen hun eigen tuin bewerken.

Smaken verschillen:

De een plant bloemen;

De tweede zaait koren;

De derde laat het gras groeien ...

Oordeel niet,

Het staat niet aan jou dat te doen.

Maar maak je tuin zó mooi

Dat anderen, die er langs komen,

Lust krijgen óók zo'n tuin te bezitten.

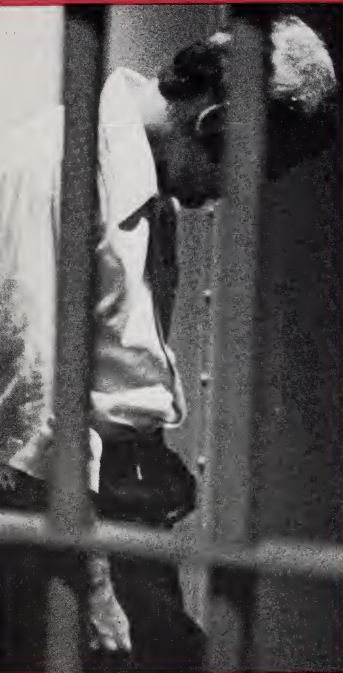
Want is dat niet het voornaamste,

Dat je tuin werkelijk mooi is?

(Le livre de Lézard II)

Ik was in de gevangenis en gij zijt tot Mij gekomen

BISSCHOP VICTOR L. BROWN van de Presiderende Bisschop

Mijn broeders en zusters, het is mijn hoop en wens, dat ik iets zinvolts mag zeggen tot hen die zich verward, ontmoedigd en verloren voelen in deze chaotische wereld — iets waardoor een ieder zal worden aangemoedigd te geloven dat het mogelijk is zichzelf te vinden. De oplossing is niet in zogenaamd wetenschappelijke, hoogdravende formules te vinden, maar in de eenvoudige, duidelijke waarheden van het Evangelie van Jezus Christus. Dit is de enige echte en blijvende weg naar ware vrede en waarachtig levensgeluk.

Onlangs was ik getuige van het bewijs van deze waarheid in een hoogst ongewone omgeving. Mag ik u hier- van vertellen?

In juni van dit jaar werd ik uitgenodigd om in de Staatsgevangenis van Utah een diploma uitreiking bij te wonen, die onder leiding stond van het theologisch instituut en de Afdeling Maatschappelijk dienstbetoon van de Kerk. Zeventien mannen ontvingen onderscheidings-certificaten: negen ontvingen hun eerstejaars certificaten, vijf hun tweedejaars onderscheiding en drie hun derdejaars. Vierentwintig anderen hadden deelgenomen aan godsdienstklassen, maar kwamen net niet in aanmerking voor een onderscheiding.

Ik herinner mij dat er twee ex-gevangenen die avond naar de gevangenis terugkeerden om hun certificaten in ontvangst te nemen. Alle anderen waren inwoners van de gevangenis. Velen van hen waren geen lid van de Kerk.

Men zou nauwelijks verwachten binnen de muren van de gevangenis de prachtige, bewogen liederen „Gij zijt mijn hoogste goed“ en „O zoete ure van gebed“ te horen. Zij werden door een tweetal koren, bestaande uit blanke en zwarte gevangenen, ten gehore gebracht.

Mannen in gevangenskleding richtten nederige, oprechte gebeden tot God, waarin zij uitdrukking gaven aan hun dankbaarheid voor de door hen ontvangen zegeningen en voor de kennis die zij nu van Zijn Evangelie hebben. Verscheidenen van hen getuigen vanaf de kathedraal dat zij wisten dat God leeft, en ze toonden hun dankbaarheid voor Zijn goedheid jegens hen. Ik zou u graag over twee van deze mannen willen vertellen — mannen wier levenswijzen in ernstig conflict met de maatschappij waren gekomen, mannen met persoonlijke problemen die werkelijk niet zoveel verschillen van de moeilijkheden waar velen die nog nooit in een gevangenis geweest zijn meeworstelen. Ik zal hun ware namen niet noemen. De eerste zullen we Jim noemen. Jim komt uit een afgelegen staat. Het is een knappe jongeman van nog geen dertig jaar. Hij behoorde tot die groep die tegen de gevestigde orde en de maatschappij in het algemeen gekeerd is. Hij kwam uit een gezin waarvan de ouders uit elkaar waren gegaan. Hij had gedurende zijn hele leven geen liefde ondervonden. Toen hij zeventien was ging hij het huis uit en nam dienst in het leger. Na zijn militaire tijd zwierf hij doelloos door het land, totdat hij eindelijk in Salt Lake City aankwam. Hier raakte hij betrokken bij een diefstal, werd gearresteerd, veroordeeld en naar de gevangenis gestuurd. Op een dag ont-snapte hij. Hij werd weer gevangen en in een cel met maximale beveiliging gezet. Zijn eigen woorden waren: „Ik kwam uit maximale beveiliging en keerde terug naar normale beveiliging, en nog wist ik niet wat ik moest doen met mijn leven.“

Een van de gevangenen, die iets wist van de storm die in Jim omging, stuurde hem naar de gevangenispre-

Toespraak gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

diker van de heiligen der laatste dagen. Dit was het begin van een volkomen ommekeer in Jims leven. Hoewel hij opgesloten zat, had hij de eerste stap ondernomen naar een vrijheid waarvan hij het bestaan niet wist.

Nadat hij enige weken de invloed onderging van het Kerkprogramma dat speciaal voor gedetineerden ontworpen is, zei hij dat hij kon ophouden met roken. Hij werd betrokken bij de diverse godsdienstige programma's welke uitgingen van de afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de Kerk. Hij zei: „Ik heb sinds die dag geen sigaretten meer gerookt. Ik heb sinds december van vorig jaar geen koffie meer gedronken.“ En hij vertelt verder wat een fijn gevoel van voldoening het geeft, wanneer slechte persoonlijke gewoonten worden overwonnen.

Ook sprak hij over het gezinsavondsprogramma dat door zijn huisonderwijzers gebracht werd. Als hij niet zo'n fijn stel huisonderwijzers had gehad, zou hij vele malen teleurgesteld de moed hebben opgegeven, legde hij uit. Zij hielden van hem alsof hij hun eigen zoon was, en dat was iets dat hij, zelfs als kleine jongen, nog nooit ervaren had. Dit zijn zijn eigen woorden: „Ik doe nu sinds 16 juni 1970 aan dit programma mee en heb in die zestien maanden – binnen deze muren, weg van de genadeloze hebbzucht van de maatschappij, waar schijnlijk meer in mijn leven veranderd dat goed voor mijn toekomst is, dan ik ooit in de drieëntwintig jaren voordat ik in de gevangenis kwam gedaan heb. Voor dat ik naar de gevangenis ging, had ik er geen idee van wat de heiligen der laatste dagen voor mensen waren of wat de Kerk was.

Ik ben niet trots op het feit dat ik gevangen zit, maar ik ben trots op mijn ervaringen daar. Ik ben trots op mijn diploma van het programma, dat de heiligen der laatste dagen de gedetineerden geboden hebben.“

Deze jongeman had de leiding van de diploma uitreiking en deed dit op indrukwekkende wijze. Hij heeft zich

ten doel gesteld zijn schuld aan de maatschappij af te betalen, zodat hij uit de gevangenis ontslagen kan worden, waarna hij zich wil voorbereiden op de doop en het lidmaatschap in de Kerk.

En nu wil ik graag over Ed spreken. Ed komt ook uit een verafgelegen stad. Toen hij negen was begon hij te stelen. Op dertienjarige leeftijd werd hij gearresteerd wegens auto-diefstal, later werd hij voor grotere diefstallen veroordeeld en naar een gevangenis in een andere staat gezonden.

Hij kwam naar Utah en werd wederom voor grote diefstallen gearresteerd en veroordeeld en in de staatsgevangenis van Utah opgesloten.

Op praktisch dezelfde wijze als Jim maakte Ed kennis met het programma van de afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de Kerk, dat in de gevangenis gehouden werd. Toen Ed eens op weg was naar een van de vergaderingen van de Kerk, dreven sommige gevangenen zo de spot met hem, als alleen geharde veroordeelden dat kunnen doen. Hij liet hun weten, dat hij buiten de gevangenis net zo gehandeld had als zij. Maar nu wilde hij veranderen en niemand zou hem tegen kunnen houden.

Ed had een paar bijzonder fijne huisonderwijzers die af en toe hun eigen kinderen meebrachten naar de gevangenis om er samen met hem gezinsavonds te houden. De kinderen beschouwden Ed als hun oudere broer. En hij beschouwde zichzelf als lid van hun gezin. Ed was een van degenen die uit de gevangenis waren ontslagen en terugkeerden om tijdens de diploma uitreiking hun onderscheiding in ontvangst te nemen.

Terwijl hij bij de kathedraal stond, haalde hij een stuk papier uit zijn zak. Hij hield het omhoog voor de aanwezigen en zei: „U kunt dit waarschijnlijk niet lezen, maar het is het meest belangrijke document van mijn leven. Het is mijn doopaanbeveling, zodat ik a.s. donderdag gedoopt mag worden.“ Ed werd gedoopt. Na zijn bevestiging liep hij naar een hoekje van de zaal waar hij even alleen kon zijn

en hilde hij. Hij hilde nog meer toen hij geordend werd tot diaken in het Aäronische priesterschap.

Welke conclusie kunnen wij hieruit trekken? Het is zeker, dat deze jongemannen met ernstige problemen te kampen hadden. Ja, ze verloren hun bewegingsvrijheid toen zij de gevangenis in moesten, maar dat was niet het voornaamste probleem. Het ontbreken van een doel in hun leven was veel ernstiger. Zij hadden geen houvast. Zij waren verdwaald. Het leven had geen enkele betekenis voor hen. Zij wisten niet waarom zij hier op aarde waren of waar ze naar toe gingen.

Ontslag uit de gevangenis zou geen oplossing voor hun ernstige problemen zijn; en daar, binnen de muren van de gevangenis, vonden zij de bevrijding die hen uiteindelijk tot werkelijk vrije mannen zou maken. Zij vonden hun Heiland, Jezus Christus, en Zijn Evangelie.

Velen leven in net zulke omstandigheden als Jim en Ed – misschien niet in een verbeteringsgesticht, maar toch wel in een gevangenis, een gevangenis waaruit zij niet ontslagen kunnen worden door de overheid, een gevangenis van persoonlijke gewoonten zoals het gebruik van alcohol of verdovende middelen, onzedelijkheid, zelfzucht, oneerlijkheid, luiheid, doelloosheid; al deze dingen kunnen iemand nog veel meer gevankelijk vasthouden en ruïneren dan een staatsgevangenis. Toch is er een manier om naar de vrijheid te vluchten die al hetgeen de mens op dat punt bedacht heeft, overtreft – de vrijheid die Jim en Ed gevonden hebben.

Deze vrijheid kan alleen ontdekt worden door het goddelijk plan te aanvaarden en de geboden van Hem die Zijn leven voor een ieder van ons heeft gegeven te onderhouden, opdat wij het eeuwige leven – Jezus Christus – mogen vinden. Want heeft Hij niet gezegd: „... zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken“? (Joh. 8:32.) In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · JULI 1972

Het geschenk van Geelblad

DOOR MARY JOYCE CAPPS

Illustraties van Ted Nagata

Geelblad lag op een met mos bedekte grote kei, die gedeeltelijk over een diepe heldere beek hing. Dromerig keek ze naar een reusachtige gespikkelde forel, die op de bodem van de diepe poel tussen de kiezelstenen rondneusde. De forel was zo prachtig olijfgroen met weerschuynende kleurenvlekken aan beide zijden, dat Geelblad hem niet wilde vangen. Een lichtgele vlinder fladderde te dicht bij de oppervlakte van het water. Met een ongehooflijke snelheid wentelde de forel zich naar de oppervlakte en de vlinder was niet meer. „Aiii,” zuchtte het Indiaanse meisje spijtig.

Een vreemd piepend geluid deed Geelblad opschrikken en dwong haar naar de top van de heuvel te kruipen. Terwijl ze zich plat op haar buik liet vallen zag ze tot haar verbazing een onhandig soort wagen die veel weg had van een praam, en die voortgetrokken werd door

een paar ossen. Het piepende geluid dat zij gehoord had werd veroorzaakt door de met ijzer beslagen wielen die nodig gesmeerd moesten worden.

Te oordelen naar de wolken stof die nog in de lucht hingen, was de wagen uit de dorre, met keien bezaaide woestijn gekomen. Om dit te overleven moesten de mensen in de wagen wel de hele nacht gereisd hebben, want het was onmogelijk dit gedurende de hitte van de dag te doen. De kar bood geen bescherming; er hingen nog wat uitgedroogde stukken zeildoek aan de metalen bogen die over de wagen gespannen waren. Er waren geen vaten water aan de zijanten vastgebonden. Toen ze dichterbij kroop zag Geelblad dat een pijl zich in de bodem van de kar had geboord en zij begreep wat er gebeurd was.

Waarschijnlijk was dit gezin het enige dat nog resteerde van een

groep pioniers. In het oosten waren Indianenstammen, die ook vijanden van haar stam waren, op oorlogspad gegaan omdat er een overeenkomst verbroken was. Die Indianen hadden waarschijnlijk de pioniers aangevallen.

Geelblad had medelijden met het gezinnetje. „Zij zullen hier weinig kans hebben om in leven te blijven,” mompelde ze. Ze zag hoe een vrouw met een baby'tje in haar armen twee kinderen naar een plek leidde waar een grote kei een wei-

nig schaduw wierp. De man, voorovergebogen door vermoeidheid, zocht tussen de rotsen.

„Water! Ze sterven van de dorst!” fluisterde het melsje toen ze zich de ontbrekende vaten water herinnerde. „Als ze paarden inplaats van ossen hadden, zouden die het water ruiken en de mensen ernaar toe brengen.”

Geelblad wilde zo graag helpen, maar ze durfde niet. Zelfs als ze hun taal kon spreken zou het niet baten. De man had een geweer dat

hij zeker zou gebruiken als zij dichtbij kwam. Treurig draaide ze zich om en wilde verder gaan.

Zij stond stil toen zij het zwakke gehuil van de baby hoorde. Het leek wel haar kleine broertje. Toen ze achterom keek, zag zij dat de man nu wat verder van haar verwijderd nog steeds zijn weg tussen de naakte rotsen zocht. Er was wel water in die omgeving, maar hij zou niet weten hoe hij het moest vinden. Hij sloeg zelfs de verkeerde richting in en zou spoedig ineenzakken van dorst en zwakte.

Weer hilde de baby zwakjes en Geelblad rende terug naar de beek. Ze liet de sappige blauwe bessen uit de aardewerken pot vallen en vulde hem met ijskoud water. Na nog een ogenblik aarzelen, liet Geelblad zich geluidloos van de steile kant glijden.

De vrouw lag in een boog om haar kinderen heen om hen te beschermen, haar ogen waren gesloten en haar lippen waren gesprongen en opgezet.

Alle gevaar vergetend, knielde het Indiaanse meisje neer, schepte met beide handen het water uit de pot, en liet het op het gezicht van de vrouw neer spatten. Er was een uitdrukking van verbazing in haar hemelsblauwe ogen, toen zij deze opensloeg en in de donkere ogen van Geelblad staarde. Het meisje hield haar adem in, elk moment verwachtend dat de vrouw zou gaan gillen, waardoor de man met een van de lange geweren waar het volk van Geelblad zo bang voor was, zou komen aanstormen.

Maar omdat ze zich bezorgd maakte

over haar kinderen, overwon de vrouw haar paniek. Ze haalde een ijzeren kroes uit de kar en lette goed op dat het oudere jongetje en meisje niet te veel zouden drinken. Ze zorgde voor de baby en daarna maakte ze wat doeken nat om de hoofdes van de kinderen af te koelen. Toen pas dronk ze zelf iets.

Geheel in beslag genomen door het kijken naar de kinderen, hoorde Geelblad de man niet naderbij komen. Zij was zich niet bewust van het gevaar waarin zij verkeerde, totdat de vrouw uitriep „Nee, Frank. Nee! Zij heeft ons water gebracht.“ De man leek verbijsterd terwijl hij zijn geweer liet zakken. „Water? Waar kan zij in dit opgedroogde land nog water vinden? Er is nergens een grassprietje te ontdekken!“

Toen ook hij zijn dorst gelest had, wees de lange, magere man naar de pot van aardewerk en vroeg: „Waar?“ Zijn vermoeide gezicht betrok toen Geelblad naar de steile rots wees.

„Daar kunnen we de huifkar nooit tegenop krijgen,“ zuchtte de man, wijzend naar de zware wagen en de dorstige ossen.

Geelblad begreep wat hij bedoelde. Ze stond op, liep naar de huifkar en bleef wachten. „Ze wil dat wij instappen, Misschien weet ze een weg te vinden!“ zei de vrouw hoopvol.

Voor de ossen uitlopend wees Geelblad de weg langs de naakte rotsen naar glooiende heuvels die in een groene vallei uitkwamen, waar de beek zich als een zilveren draad doorheen wond.

„Het is de mooiste plek die ik ooit gezien heb! Dit is precies de plaats waarvan wij gedroomd hebben,“ riep de vrouw in verrukking uit.

„Ja. Er zijn bomen om een hut te bouwen en er zijn maar weinig plekken, waar het land ontgonnen moet worden. Het is ook vruchtbare grond, Sarah. Bijna alles kan hierop verbouwd worden,“ zei de man zachtjes, terwijl zijn ogen schitterden van opwinding en hoop.

Geen van beiden had gemerkt dat het meisje weggeglipt was. Toen zij zich voor een laatste terugblik om-

draaide, voelde Geelblad de tranen in haar ogen opwellen bij het zien van de man en vrouw, die hand in hand in hun moedige toekomst-dromen verzonken waren. Zij waren de eerste blanke mensen die ooit de vruchtbare vallei, verborgen achter de troosteloze rotsige heuvels gezien hadden. Zouden zij ooit weten hoe zwaar het Geelblad viel om hun haar prachtige groene land te geven?

Een rilling ging door haar heen. Plotseling voelde zij zich als de fladderende gele vlinder. ○

Alma

Een verhaal uit het Boek van Mormon naverteld door

MABEL JONES GABBOTT

Illustratie van ARNOLD FRIBERG

Het is gemakkelijker om een held te zijn wanneer je leider dat van je verwacht, en je vrienden en kennissen je aanmoedigen, dan wanneer je alleen bent. Alma was alleen. Alleen hij geloofde de woorden van Abinadi, dat Jezus Christus, de Zoon van God, naar de aarde zou komen. Toen de mensen Abinadi verachtten, de goddeloze koning Noach Abinadi voor de rechter bracht en de priesters zijn dood eisten was Alma de enige die de moed had om verzachting van het vonnis te vragen, uit goedheid voor Abinadi.

Alma was een van de priesters van koning Noach. Hoewel hij nog jong was, wist hij dat Abinadi de waarheid sprak over de goddeloosheid van de mensen. Alma pleitte bij de koning om Abinadi in leven te laten. Hier werd de koning kwaad over en hij stuurde Alma weg. Koning Noach zei tegen zijn dienstknechten dat zij Alma in het geheim moesten volgen en hem moesten doden.

Alma ontkwam aan de dienstknechten. Hij verborg zich voor hen en schreef al de woorden op die Abi-

nadi had gesproken en die hij zich nog herinnerde.

Vele dagen later ging Alma terug naar de stad en begon hij in het geheim de mensen over Jezus Christus te onderwijzen. Eerst luisterden er maar een paar mensen naar Alma, mensen die hem geloofden; later kwamen er meer bij. Alma vertelde aan degenen die geloofden dat zij naar een plek moesten gaan genaamd Mormon. Op deze plek was een bron met zuiver water en daar dichtbij was een bosje met kleine bomen waar Alma zich overdag verborg voor de speurders van de koning.

Veel mensen kwamen samen Alma horen. Hij leerde ze geloof en bekering. Helam, die een van de eersten was die geloofden, werd door Alma gedoopt. Zij gingen beiden onder water, kwamen op uit het water en gingen het water uit, verheugd en vervuld met de Geest. Daarna doopte Alma allen die het wilden, en hij en zijn volgelingen noemden zich de Kerk van Christus. Dit werd allemaal in het land Mormon gedaan, bij de wateren van

Mormon, en het werd een heilige plek voor de mensen die zich verborgen voor koning Noach. De koning merkte echter dat er iets gaande was, en op een Sabbat stuurde hij zijn knechten om de mensen te volgen en te zien waar ze naar toe gingen en wat ze deden. Zo werden Alma en zijn mensen door de koning ontdekt. Deze keer werd koning Noach heel kwaad op Alma. Hij

zond zijn leger om al de mensen te vernietigen die lid waren van de Kerk van Christus.

Maar nu was Alma niet alleen. Hij had vrienden die hem waarschuwden voor het leger van de koning. Daarom namen de mensen hun tenten en hun gezinnen en trokken de wildernis in. Het waren er ongeveer vierhonderdenvijftig.

○

Twée mannen

DOOR MARY PRATT PARRISH

De familie van Tommy verliet het kamp Sugar Creek. Tommy reed met een span ossen en zijn vader reed met een ander span. Het was de eerste keer dat Tommy reed en hij was zo verdiept in wat hij deed, dat hij niet merkte hoe helder de zon scheen, en hoe warm het werd. Hij merkte niet eens dat zijn moeder haar zware wintermantel had vervangen door een dunne sjaal. Hij wist alleen dat hij vaker met de zweep moest klappen om de ossen aan de gang te houden. Plotseling begreep hij dat dit kwam omdat de grond ontdooide: de wielen van de wagen zonken dieper en dieper in de zachte modder van de prairie, en het werd voor de ossen steeds moeilijker om de lading te trekken. Tommy vreesde dat ze de hoofdstoet van de wagens niet zouden inhalen die Sugar Creek de dag ervoor had verlaten. Hij was verrast en blij toen hij laat in de middag het geluid van stemmen hoorde en begreep dat het kamp niet ver weg was. Hij sprak zacht en op kalmere toon tegen de ossen.

„Kalm nu maar“, zei hij. „T-r-e-k gelijk.“ De ossen reageerden alsof ze elk woord begrepen. Ze gooiden zich met zoveel kracht vooruit dat de wielen gemakkelijk rond draaiden en spoedig was Tommy in het kamp, omgeven door bewonderende vrienden.

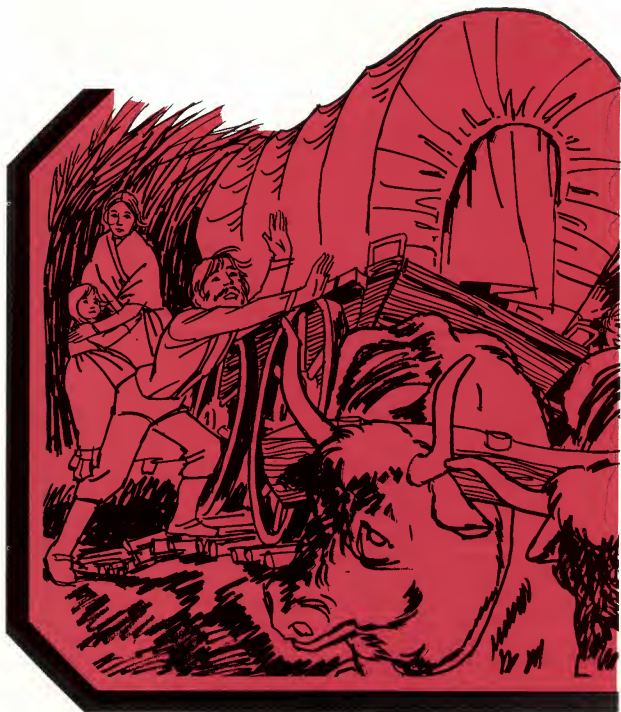
„Heb jij dat hele stuk vanaf Sugar Creek gereden?“ vroeg er een.

„Dat is geweldig“, zei een ander. „Ik zou wel willen dat mijn vader mij liet rijden.“

Plotseling begon het te regenen. Eerst was het een zachte regen die Tommy niet hinderde toen hij de koe molk en zijn vader hielp bij het voeren van de ossen. Later, toen ze de tent opzetten, kwam de regen in krachtige felle vlagen die striemend neerkwamen op Tommy's schouders. De wind blies zo hard dat hij de tent uit hun handen rukte.

„We zullen het vannacht zonder tent moeten doen,“ besloot vader.

„Waar moeten u en mama dan slapen?“ vroeg Tommy. „Mijn wagen is zo vol met maïs en tarwe dat niemand erin kan slapen.“

„Jij en Betsie kunnen bij Mamma in de andere wagen slapen,“ antwoordde zijn vader, „en ik maak voor mij een bed eronder.“

„Ik ga onder de wagen slapen,“ zei Tommy kalm.

Vader antwoordde niet dadelijk, maar Tommy wist door zijn handdruk dat hij trots was op het aanbod van zijn zoon. Tenslotte zei vader rustig: „Ik zal je helpen takken van de dennenbomen te verzamelen, die leggen we op de grond, dan zakt je bed niet in de modder.“ Tommy was blij toen ze genoeg takken hadden verzameld, want het viel niet mee, om ze in die stromende regen te kappen. Over deze takken legden hij en zijn vader de opgevouwen tent, aan beide kanten bleef ervoldoende over om over de slaapzak te trekken, zodat Tommy niet nat zou worden.

Het bed was gereed en Tommy kroop erin. Eerst vond hij het angstig alleen te zijn in de storm. Nog nooit had hij het zo hard horen onweren, en de bliksem was zo dichtbij dat hij kleine brandjes zag ontstaan in de toppen van bomen waarin de bliksem was ingeslagen. Hoewel hij wist dat de zware regen het vuur spoedig zou doven, was Tommy toch bang. *Wat zou er gebeuren als de bliksem in de wagen*

sloeg waar de anderen sliepen? vroeg hij zich af. Hij wilde zijn vader roepen, maar hij wilde niet dat iemand wist dat hij bang was.

Ik zal mijn hemelse Vader vragen of Hij mij wil helpen, zei hij tegen zichzelf. En dat deed hij. Tommy verwachtte half en half, dat zijn gebed zo verhoord zou worden dat het onwieren en bliksemen zou ophouden. Inplaats daarvan werd het zo verhoord dat Tommy helemaal niet bang meer was.

Tommy begon de storm leuk te vinden. Het leek wel of er overal reusachtig vuurwerk was. In plaats dat hij wilde slapen, wilde hij wakker blijven, zodat hij er niets van zou missen. Maar daar de storm de hele nacht duurde, vielen Tommy's ogen tenslotte dicht. Hij deed ze niet eerder open eer hij water over zijn voeten voelde lopen en hij tot de ontdekking kwam dat de kleine beek, waarbij ze het kamp hadden opgeslagen, gedurende de nacht een woeste stroom was geworden. Opgewonden riep Tommy tegen zijn vader: „De beek stroomt over en de achterwielen van de wagen staan in het water!“

Met een sprong was Tommy's vader uit de wagen. Hij overzag de situatie en hielp Tommy het bed onder de wagen vandaan te trekken.

Daarna spande hij beide spannen ossen voor om de wagen uit het water te trekken. De grond was zo glad dat de ossen geen houvast hadden.

„We zullen een weg van boomstammetjes moeten maken,“ zei Tommy's vader.

Daarvoor moesten Tommy en zijn vader veel bomen omhakken. Zij kaptten de zijtakken af en legden de stammen naast elkaar, dichtbij de wagen en voor de wagen, toen bonden zij met wilgetakken elke stam stevig aan de volgende, zodat ze niet weg konden rollen. Toen dat klaar was, strooiden ze stug gras en dennenaalden bovenop de palen, zodat de hoeven van de ossen niet in de spleten konden wegzakken.

Zij kalmeerden de bange ossen en leidden ze de paalweg op om ze aan de wagen vast te maken. Op kalmerende toon sprak vader tegen de ossen: „Kalm nu maar, t-r-e-k gelijk.“

De ossen trokken gelijk op. De wielen van de zware wagen wentelden de modder uit, het stugge gras op, over de paalweg en de weg op die het kamp van Israël die dag zou gaan.

Tommy juichte, „Hoera!“ Maar zijn moeder hilde, zo trots was ze op haar twee „mannen“. ○

Ketting van macaroni

DOOR MABEL JONES GABBOTT

Je hebt nodig: kleine stukjes macaroni, nylongaren (of vislijn, dikke katoenen draad of elastiek) kralen of parels van oude halssnoeren, waternagellak of kleurechte viltstiften en heldere nagellak.)

Leg de macaroni op een stuk papier of doek, op je werktafel. Dit voorkomt dat de macaroni wegrolt. Sorteert naar grootte en vorm. Kies macaroni met ongeveer dezelfde binnenwijdte, zodat ze niet over elkaar schuift aan de draad.

Om de macaroni te kleuren kun je waternagellak of kleurechte viltstiften gebruiken. Bestrijk de macaroni zachtjes om de gewenste kleur te krijgen, dan overlakken met heldere nagellak. Knip de draad af op de lengte van de ketting die je wilt maken, met aan beide zijden 3 cm speling om de einden vast te maken. Elastiek kan worden gebruikt voor armbanden en haarbanden.

Er kan wat variatie aangebracht worden door kralen of parels van oude halssnoeren te gebruiken. Maak eerst een indeling van de kralen en de macaroni, voordat je begint te rijgen. Kies een grote gekleurde kraal voor in het midden, en tel de stukjes macaroni en kralen die je voor elke kant nodig zult hebben.

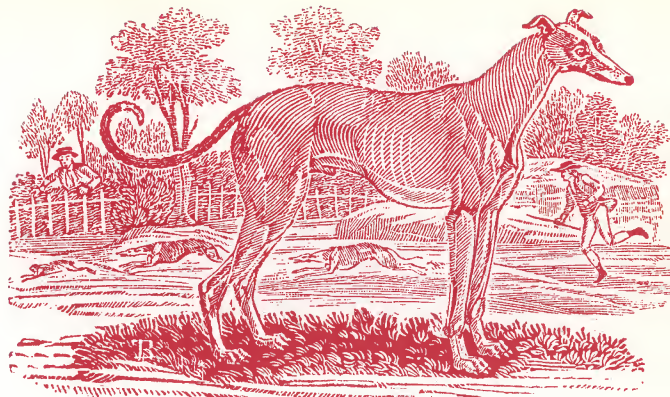
Wanneer de kralen en de macaroni zijn geregen, knoop je de einden van de draad aan elkaar met een platte knoop. Probeer eerst of de ketting zo over je hoofd kan. Is hij goed, knip dan de draden af, ongeveer 1 cm van de knoop. Wanneer de ketting te klein is om over het hoofd te laten glijden, kun je een slotje van een oude halsketting nemen en de einden van de draad vastmaken aan de twee delen ervan.

De dingen die het meest van belang zijn

PRESIDENT A. THEODORE TUTTLE
van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak, gehouden op de 141ste half-
jaarlijkse algemene conferentie van de
Kerk.

Enige jaren geleden las ik een artikel in de „Deseret News“ getiteld „De mechanische haas“. Ik citeer: „De meesten van u zullen laatst geglimlacht hebben toen zij lazen van de Hazewindhonden in Groot-Brittannië die geen haas herkennen als ze er een zien.“ Ze hadden zo lang een mechanische haas nagezeten op de racebaan, dat de honden wanneer er een echte haas over de baan sprong, die geen blik waardig keurden. „Dom, he? Maar ook bedroevend, deze degeneratie van de instincten die de natuur heeft verleend. „Ook wij jagen mechanische hazen na.

„Wij jagen *salarissen* na, en keuren de stralen van de opkomende zon op de met sneeuw bedekte toppen geen blik waardig.

„Wij jagen door de *afspraken* op een overvolle kantooraagenda, en nemen niet de tijd om even een babbeltje te maken met de burens of even aan te lopen bij een zieke vriend.

„Wij jagen het *uitgaansleven* na, dat is als een glinsterende lawaaiige tredmolen — en negeren het voorrecht om een rustig uurtje door te brengen met verhaaltjes vertellen aan een onschuldig kind voor het gaat slapen.

„Wij jagen *prestige en rijkdom* na en zien niet de werkelijke mogelijk-

heden tot vreugde en geluk die ons pad kruisen ...“

„Ren maar door, arme blinde overgecivileerde hazewind. Je zult je haas nooit krijgen, totdat je zult leren de echte te zien.

„Maar je hebt gezelschap bij je wedren; het gezelschap van een onnoemelijk aantal mensen die nooit de vreugde te pakken zullen krijgen die ze najagen, totdat ook zij de echte leren zien.“

Dit is dan voor ons een uitdaging: Zorg ervoor dat „de dingen die het meest van belang zijn ... niet overgeleverd worden aan de dingen die van het minste belang zijn.“ (Ashley Montague.)

Iemand drukte deze gedachte zo uit: „Wij maken ons dikwijls dik om niets.“

In een openbaring van onze tijd zei de Heer: „Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, ...“ (L. en V. 121:34-35.)

Hier hebt u een instructie die onze waarden blootlegt. Let nog eens op de waarschuwing: „hun harten zijn zo zeer op de dingen dezer wereld gezet“ — niet op de dingen van de geest. En zij „streven naar de eer

der mensen,“ liever dan zich hemelse schatten te vergaderen.

Hebben wij „zo zeer“ naar materiële dingen gezocht terwijl wij de dingen van God misten, of zelfs negeerden? De schoonheid van de natuur in dit en andere seizoenen gaat ongezien en ongewaardeerd voorbij.

Ons leven wordt beheerst door een schema van afspraken, terwijl de christelijke, vriendelijke handelingen wachten — dikwijls tevergeefs.

Onze meest in het oog lopende schendingen gebeuren waarschijnlijk in ons eigen huis. Wij jagen aardse plezierijtjes na en verwaarlozen onze eigen onschuldige kinderen. Wanneer hebt u uw kinderen een verhaaltje verteld? Wanneer ging u eens uit vissen of mee voetballen met uw zoon? Hielp u hem een onderscheiding te verdienen? Heeft u overleg met hem gepleegd over zijn persoonlijke-prestatie-programma?

De beproevingen waar de jongelui thans doorheen moeten — gemak en luxe — kunnen de zwaarste last zijn aller tijden. Broeders en zusters, sta pal achter uw eigen mensen! Leid ze veilig. Dit zijn gewaardijde tijden. Geef meer aandacht. Span u meer in.

Het gezin heeft de verantwoordelijkheid om maatschappelijke problemen op te lossen. De jeugd zoekt naar zekerheid. Zij zoekt antwoorden die

alleen in een goed gezin worden gevonden. Een nationale of internationale overeenkomst kan geen vrede brengen. Onze problemen worden niet opgelost door de wetgevende macht of in gerechtsgebouwen. Alleen uit de diepste kern van de gezinnen komt antwoord op onze problemen. Door de beginselen die door de Heiland werden onderwezen komt er geluk en vrede in de gezinnen. In het gezin ontvangt de jeugd de kracht om het geluk te vinden.

De wereld is vol dwaze denkstelsels, die indruisen tegen de bedoelingen van de Heer en deze verhinderen. Sommige daarvan willen de door God gegeven rollen van de sexen veranderen. Sommige nodigen de moeders uit het huis te verlaten om te gaan werken. Andere verleiden de vaders om ver van hun gezin ontspanning te zoeken. En deze twijfelachtige praktijken verzwakken het gezin!

Sommige vaders zorgen voor een mooi en goed huis, voor kleren, auto's en voedsel, en zien niet in wat het werkelijke vaderschap is. Vaderschap is verwantschap, in liefde en begrip. Het is kracht en manlijkheid en eer. Het is macht en optreden. Het is raad en instructie. Vaderschap is één zijn met vrouw en kinderen. Het is autoriteit en voorbeeld.

Ouderling Packer gaf de raad: „De meeste vaders zoeken voor alles voor hun kinderen materiële zekerheid. Al de zekerheden voor het aardse leven kunnen en zullen in de huidige wereldsituatie waarschijnlijk verdwijnen. Geef uw kinderen, indien u ze werkelijk wilt behouden, de herinnering mee aan een gelukkig gezinsleven. Dit patroon is een blauwdruk die ze na kunnen volgen, een doel dat ze kunnen najagen, een ideaal dat ze kunnen verwezenlijken.“

Schep een weldadige sfeer thuis. Laat de nog zoekende geesten bij het gezin de nodige steun vinden om te kunnen groeien en te kunnen ontwikkelen.

Moeders gaan dikwijls in het bedrijfsleven werken met zelfzuchtige oogmerken — soms door de nood gedwongen. Ook hierdoor wordt het gezin verzwakt. Zie het feit onder ogen dat waarachtig vaderschap en moederschap verdwijnen als sneeuw voor de zon. Doordat de vaders en moeders nalaten hun rechtmatige verantwoordelijkheden op zich te nemen, worden in feite de onevenwichtige toestanden geschapen die wij het hoofd moeten bieden. Als heiligen der laatste dagen dienen wij de „aanval van de wereld“ op onze gezinnen het hoofd te bieden. Bekering op dit punt is voor velen van ons dringend aan

de orde. Wij *moeten* onze waarden in het juiste perspectief plaatsen. Besteed uw tijd, aandacht en geld aan de dingen die het meeste van belang zijn. Er zijn maar weinigen die in hun ernstige uren van inkering niet weten waar de werkelijke waarden liggen. Er is echter iets voor nodig om ze ons in het juiste licht te laten zien.

Koning Benjamin raadde de ouders aan: „... gij zult niet toestaan dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin... dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen... Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; ... elkander lief te hebben en elkander te dienen.“ (Mos. 4:14-15.)

De Heer plaatste op de ouders de verantwoordelijkheid om hun kinderen te onderwijzen. Dit betekent nog meer dan ze alleen maar mondeling te onderrichten. Er zijn nog betere manieren om onze waarden aan onze kinderen door te geven.

Bijvoorbeeld, in een omgeving is men gewend dat een aanzienlijk percentage van de huwelijken tot echtscheiding voert, en bestaan grote moeilijkheden om het beginsel van de eensgezindheid over te dragen. Kinderen uit een gebroken huwelijk hebben

zelden het idee dat het gezin een geschikte instelling vormt voor het oplossen van problemen. Kinderen wier opvoeding grotendeels van de televisie moet komen, voelen er in de regel maar weinig voor om zich ergens voor in te zetten. Er zijn veel huizen, waar de wereldse goederen zo belangrijk gevonden worden dat de vader buitensporig hard werkt om zich financiële middelen te verschaffen, dit gaat ten koste van de tijd die hij met zijn kinderen behoort door te brengen en zijn gezin raad en aanmoediging te geven.

Een gezin, waar de moeder haar kinderen in de steek laat om meer „dingen“ te kunnen aanschaffen, is geen bijzonder geschikte omgeving om de waarde van een menselijk wezen te leren kennen, men weet daar van geen liefde en van geen opoffering.

De Heer heeft gezegd: „Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.“ (L. en V. 93:40.)

Dr. Paul Popenoe zegt hierover: „Onze jongeren zijn niet het produkt van hun eigen leven, maar van wat

hun ouders ze hebben gegeven. Indien wij de ouders zover kunnen krijgen dat ze een goed voorbeeld geven, nemen wij het grootste struikelblok tussen de generaties weg.“

De Heer heeft gezegd: „Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs, als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken.“ (Spr. 22:6.)

Voor het te laat is moeten wij de waarheid leren die door ouderling Richard L. Evans werd uitgesproken: „Nooit is er een geneesmiddel voor zoveel maatschappelijke kwalen geweest, als een gezond, gelukkig gezin. Nooit is er een grotere inspiratiebron voor goed maatschappelijk gedrag geweest dan een hartelijke en begrijpende familie. Nooit was er een betere manier om kinderen gelukkig op te laten groeien, dan de nabijheid van wijze, liefhebbende en verantwoordelijke ouders.“ (Uit *Within these walls* [New York: Harper and Bros., 1959] blz. 191.)

Ik ben grootgebracht in een gezin met wijze, liefhebbende en verantwoordelijke ouders. Ik werd grootgebracht in een gezin waar een lieve moeder als ik thuis kwam altijd wakker was, net als bij de ouders van broeder Dunn. Altijd was er gelegenheid om te praten en verslag uit te brengen. Deze gesprekken behoren tot mijn liefste herinneringen. In dat tehuis werd het getuigenis aangekweekt dat ik vandaag geef. Ik weet dat God leeft; dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was. Ik weet dat president Joseph Fielding Smith heden een levende profeet is, met de sleutelen van het koninkrijk. Ik weet dat wanneer wij de raad volgen die ons in deze conferentie werd gegeven, onze gezinnen beter zullen zijn, ons dienstbetoon waardevoller, onze vreugde rijker. In naam van Jezus Christus. Amen.

○

De profeet des Heren

DOOR ARTHUR R. BASSETT

„De profeet des Heren“ — die benaming roept allerlei beelden op, vanaf de bebaarde mannen in de woestijn met lange, wapperende gewaden, tot de hedendaagse presidenten van de Kerk.

Ze herinnert aan patriarchen als Adam en Abraham, naar wie wij met eerbied opzien; aan gevoelige zielen als Enoch, de geliefde apostel Johannes, en Lorenzo Snow; dynamische, robuuste leiders als Mozes en Brigham Young; grote zendingen als Paulus en Alma; mannen die door hun profetische visioenen eeuwen hebben overbrugd, zoals Jesaja en Joseph Smith.

Alle profeten zijn anders; ieder van hen brengt zijn eigen, unieke gaven in. En toch hebben ze allemaal één aspect gemeen, en dat is de spil waar hun hele leven om draait — hun geloof in en vertrouwen op één Persoon, Jezus Christus, de Zoon van God.

Het woord profeet heeft dan misschien meerdere betekenissen, maar er is geen betere definitie. En volgens de geliefde apostel Johannes is „de getuigenis van Jezus ... de geest der profetie.“ (Op. 19:10.)

Omdat dit het punt is waarop zij zich richten, kunnen wij uitgaan van de veronderstelling dat de profeten bepaalde facetten weerspiegelen van de persoonlijkheid van Christus; weer andere hebben misschien een ander facet. Maar bij elkaar, als groep genomen, bieden zij een inspirerende en uiterst stimulerende studie van het leven en diverse levenswijzen.

In onze tijd zijn er talrijke mannen profeet geweest; zij die zitting hebben in het Eerste Presidentschap en in de Raad der Twaalven; de patriarch van de Kerk — maar slechts enkele mannen waren de *profeet*.

President Joseph Fielding Smith heeft geschreven:

„Aan alle apostelen worden bij hun

ordering alle sleutelen en bevoegdheden overgedragen die Joseph Smith de apostelen voor zijn dood overdroeg. Deze broeders kunnen deze bevoegdheid echter niet uitoefenen, tenzij zich de gelegenheid voordoet dat zij zitting hebben in het Presidentschap. Vóór die tijd is het een sluimerende macht. Daarom worden zij op een gegeven moment gesteund als profeet, ziener en openbaarder voor de Kerk, doch er kan maar één openbaarder voor de Kerk tegelijk zijn (de president der Kerk). Alle sleutelen van het priesterschap berusten bij hem en worden op zijn aanwijzingen aan anderen verleend.“ Het is logisch dat zo'n man bijzondere bekwaamheden moet hebben en dat hij een man moet zijn die genade heeft gevonden bij de Heer. Dat is waarlijk het geval, want dit is een roeping die op een bijzondere wijze van de Heer uitgaat. Het leven van de profeet moet door onze Vader in de hemel behouden worden, zodat hij de oudste apostel kan worden en zodoende de president van de Kerk. Wanneer de president van de Kerk overlijdt, wordt het Eerste Presidentschap ontbonden en dan wordt de Raad der Twaalven automatisch het lichaam dat over de Kerk presideert. De president van de Raad der Twaalven wordt dan president van de Kerk. Drie jaar lang presideerde Brigham Young, in zijn functie van president van de Raad der Twaalven, over de Kerk voor een nieuw Eerste Presidentschap werd samengesteld. John Taylor was ook drie jaar lang op deze wijze president van de Kerk, en Wilford Woodruff twee jaar. Hun roeping hield in dat zij in even grote mate profeet en woordvoerder voor de Heer waren als wanneer zij samen met twee raadgevers als een Eerste Presidentschap zitting gehad zouden hebben. Wij vernemen dat er een speciale openbaring aan de president

van de Raad der Twaalven noodzakelijk is als iemand anders dan hij president van de Kerk moet worden. President Woodruff meldde dit in zijn brief van 28 maart 1887 aan Heber J. Grant:

„Wat mij betreft is er een openbaring vereist van dezelfde God Die de Kerk heeft gesticht en haar door inspiratie 57 jaar lang geleid heeft langs de weg die zij nu volgt, voor ik mijn stem zou geven of mijn invloed zou laten gelden om af te wijken van de paden die de apostelen hebben gevolgd sinds de Kerk werd gesticht...“

Aldus is het overdragen van de mantel van de ene profeet aan de andere een kwestie van orde, „door een unieke werkwijze en vanuit een voorgeschreven procedure die voorkomt ... dat er politieke of revolutionaire middelen te baat genomen zouden kunnen worden die verwarring en teleurstelling in het werk des Heren veroorzaken.“

De tien mannen die in deze bedeling over de Kerk hebben gepresideerd, waren mensen die ieder op hun eigen wijze grote mannen waren. Ieder van hen heeft een speciale bijdrage geleverd; ieder van hen was een bijzonder mens; zij werden allen al vroeg in het leven voor deze unieke functie geroepen en voorbereid. Zij hebben zich allen bemind gemaakt bij de jeugd van hun eigen generatie, en ieder van hen heeft iets te zeggen tot de jongeren van alle generaties. Daarom zullen er in de volgende nummers van De Ster artikelen verschijnen waarin één voor één de profeten van deze bedeling worden behandeld, en daarbij concentreren wij ons vooral op die aspecten van hun leven die het meest parallel lopen aan het leven van de jongeren van nu. Zij leerden het leven in al zijn intensiteit kennen, zij pakten de problemen ervan aan en worstelden met de uitdagingen

ervan. En in veel opzichten was hun leven zwaarder dan dat van ons nu, omdat zij allemaal in zekere zin een produkt waren van het leven in de grensgebieden van Amerika, zelfs president Joseph Fielding Smith, die nog ten tijde van de bediening van president Brigham Young werd geboren!

Zij wisten wat beproevingen waren, wat armoede en strijd betekende, zij kenden verleidingen — net zoals wij nu, maar ieder van hen was een bijzonder soort man, en God deed hen reeds op jeugdige leeftijd beseffen hoe belangrijk zij waren. Hij kende hun hart en hun streven — en wat kan er belangrijker zijn dan dat zij Hem kenden? Zijn Zoon Jezus Christus werd het keerpunt van hun leven; en vanwege dit feit en het feit dat zij het verlangen koesterden Hem steeds in-dachtig te zijn en Zijn geboden te onderhouden, verwierpen zij ten slotte de bevoegdheid om Zijn woordvoerder op aarde te worden.

Toen Joseph Smith nog maar net veertien jaar was, in die moeilijke periode dat een mens aan het begin van zijn volwassenheid staat en het ene probleem na het andere ziet opdoemen, verschenen hem de Vader en de Zoon, en Zij stelden hem in kennis van het feit dat hij voor Hem stond en gaven hem de raad getrouw te blijven.

Hij kreeg de opdracht zich bij geen enkele kerk aan te sluiten, kreeg nog verdere instructies en hoorde wat verder nog kan vallen onder de beschrijving „vele andere dingen... die ik niet kan neerschrijven.“ Omdat dit al zo vroeg in zijn leven gebeurde, wordt Joseph soms wel de kind-profeet genoemd, maar men moet wel oppassen dat men deze betiteling niet te ver doorvoert. Joseph was vierentwintig jaar toen hem het priesterschap werd verleend — dus op de leeftijd van iemand die een zending of een studie heeft volbracht. Om kort te gaan, hij werd op jeugdige leeftijd geroepen om zich voor te bereiden, maar alleen tijd en ervaring brengen de soort volwassenheid die noodzakelijk is om over de raadge-

vende colleges van de Kerk te presideren.

Maar toch was Joseph verbazingwekkend jong om een dergelijke roeping te ontvangen. Hij was vijftientwintig jaar toen hij de eerste zending van de Kerk werd, en geen drie maanden na zijn achtentwintigste verjaardag werd het allereerste Eerste Presidentschap gevormd. Brigham Young was drieënveertig toen hij woordvoerder voor de Heer werd. Sinds de tijd van John Taylor lag de leeftijd dat de president zijn ambt aanvaardde tot aan David O. McKay tussen de 62 en de 84 jaar, en overleden zij op een leeftijd die varieerde van 79 tot 96 jaar. De gemiddelde leeftijd van de levende profeet is tot nu toe ongeveer negenenzeventig jaar geweest. Zo zullen wij dan, zoals president Spencer W. Kimball opmerkte:

„... mogen verwachten dat de president van de Kerk steeds een oudere man zal zijn; jonge mannen zijn actief, energiek en nemen het initiatief; oudere mannen zijn evenwichtig en sterk en wijs, door hun ervaring, en door contact met God over een groot aantal jaren.“

Joseph Smith was een zeldzame uitzondering op die regel, omdat hij een unieke plaats innam als de van Godswegge uitverkoren profeet om deze bedeling te beginnen.

Ook Brigham Young werd al jong als leider aangeduid. Toen hij op eenendertigjarige leeftijd, kort na zijn bekering tot de Kerk, de profeet Jo-

seph Smith in Kirtland (Ohio) voor het eerst kwam bezoeken, trof hij Joseph in de bossen bij Kirtland aan, waar deze hout aan het hakken en versjouwen was. Die avond hielden deze in de geschiedenis zo belangrijke mannen een bijzondere samenkomst. Brigham Young vertelde hierover later:

„'s Avonds kwamen enkele van de broeders binnen, en wij spraken samen over de aangelegenheden van het Koninkrijk. Hij (de profeet) vroeg mij voor te gaan in gebed; in mijn gebed sprak ik in tongen. Zodra wij opstonden ontzoonde geknielde houding gingen de broeders om hem heen staan en stelden hem vragen omtrent de gave van tongen, die op mij was. Hij zei dat het de loutere Adamietische taal was. Enkelen zeiden hem dat zij van hem verwachten dat hij de gave van Brigham Young zou veroordelen, maar hij zei: 'Nee, dit is van God, en de tijd zal komen dat broeder Brigham Young president zal zijn over de Kerk.' Het laatste gedeelte van dit gesprek vond plaats toen ik niet aanwezig was.“

Zo had de Heer al twaalf jaar van tevoren zijn bedoeling kenbaar gemaakt, had Hij het oog al op Brigham en gaf Hij hem leiding in zijn leven. Maar Brigham Young moest nog veel leren en de volgende twaalf jaren moest hij talrijke beproevingen doorstaan, en moeilijke beslissingen nemen die alle tot een zinvol doel leidden.

Abraham (Rembrandt)

John Taylor werd ook al vroeg in zijn leven uitverkoren, en hoewel er tussen hem en de andere leiders van de Kerk een hele oceaan lag, was de Heer op een kalme manier dusdanig met hem aan het werk, dat hij uiteindelijk in contact zou komen met de andere apostelen van de Kerk. Toen hij nog maar zestien jaar oud was, werd John Taylor zo beïnvloed dat hij vele uren de Heer zocht, en de nabijheid van de Heer was hem dikwijls duidelijk. Hij schreef: „Vaak hoorde ik, als ik alleen of in gezelschap van anderen was, lieflijke, zachte, melodieuze muziek, die klonk alsof die door engelen of bovennatuurlijke wezens werd voortgebracht.“ Toen hij nog een kleine jongen was, zag hij een engel in de hemelen met een bazuin aan de mond de natión een boodschap bekendmaken. (De betekenis van dit visioen moet voor alle leden van de Kerk duidelijk zijn.) Hij was zeventien toen hij voorganger werd van de plaatselijke methodisten-gemeente, en met een vriend op weg naar een samenkomst van de methodisten, kreeg hij zeer sterk de indruk dat hij naar Amerika moest gaan om te prediken. Bijna zeven jaar later, op vierentwintigjarige leeftijd, ontving president Taylor het lidmaatschap van de Kerk uit handen van Parley P. Pratt, die door een speciale openbaring geroepen was het Evangelie te gaan verkondigen in Toronto (Canada), waar John Taylor verbleef.

Wilford Woodruff werd gewaarschuwd door een man die zelfs geen lid van de Kerk was, door een goede vriend, die Robert Mason heette. Voordat het Evangelie hersteld werd, ontvingen verscheidene personen manifestaties waarin zij op de hoogte werden gesteld van de op handen zijnde herstelling. Robert Mason was zo iemand, en hij deelde Wilford Woodruff mede dat hij „in het oog springende daden in het nieuwe koninkrijk zou verrichten“, hoewel de heer Mason zelf niet lang genoeg zou leven om de priesterschapsdragers te ontmoeten en de verordeningen van het priesterschap zelf deelachtig te wor-

den. Dit gebeurde toen Wilford Woodruff pas drieëntwintig jaar was. Nog geen vier jaar later werd Wilford Woodruff gedoopt en vanaf dat moment ontving hij talloze andere geestelijke bevestigingen die hem op de toekomst voorbereidden.

In het geval van Lorenzo Snow sprak de Heer voor het eerst in de patriarchale zegen die over zijn hoofd werd uitgesproken door de patriarch van de Kerk, Joseph Smith sr., toen Lorenzo tweeëntwintig jaar oud was. Deze zegen is veelbetekenend en machtig door zijn eenvoud:

„Gij zult in uw tijd en generatie een groot werk verrichten. God heeft u geroepen tot de bediening. Gij moet het Evangelie van uw Heiland verkondigen aan de bewoners der aarde. Gij zult vertrouwen en geloven gelijk de broeder van Jared (hetgeen gezien de levensloop van die man iets zeer belangrijks is) ... Er zal geen man op de aarde zijn die machtiger is dan gij ... De zieken zullen u hun voor- schoten en zakdoeken zenden en door uw aanraking zullen de eigenaars ervan genezen worden. Gij zult macht hebben over onreine geesten — op uw bevel zullen de machten der duisternis terugtreden en duivelen zullen wegvlugten. Indien raadzaam zullen de doden verrijzen en op uw bevel naar voren treden ... Gij zult een lang leven hebben. Uw verstandelijke vermogens zullen niet verminderen en de kracht van uw lichaam zal behouden blijven.“

Het leven van president Snow werd meer dan eens behouden. Hem was een lang leven beschoren, en hij ging de functie van president bekleden toen hij vierentachtig jaar was, maar de Heer sprak al in het begin van zijn leven tot hem bij monde van de patriarch, en zijn voorbereiding was afgestemd op de taak die hij in latere jaren zou vervullen.

President Snow was een van de eersten die direct de toekomstige roeping tot de profeet van Joseph F. Smith profeteerde, maar de hand Gods was in het leven van Joseph F. Smith al duidelijk merkbaar voordat president Snow hieromtrent pro-

feteerde. De jonge Joseph F. had waarschijnlijk wel de meest intensieve opleiding gehad van alle profeten die er voor hem waren geweest, Joseph Smith, zijn oom, mogelijk uitgezonderd.

Reeds op de leeftijd van slechts vijftien jaar werd hij geroepen om op zending te gaan naar Hawaï. Negen jaar nadat hij teruggekeerd was uit Hawaï werd hij door de leiders van de Kerk voor een belangrijke zending met Lorenzo Snow er weer heen gezonden. Op weg naar de kust van het eiland sloeg de boot waarop president Snow voer om, en het zag er naar uit dat de president verdrinken was. Maar met de hulp van het priesterschap werd hij weer tot leven gebracht en naderhand verklaarde hij dat de Heer hem had geopenbaard, dat Joseph F. Smith eens de profeet des Heren zou zijn — en dat was zevenendertig jaar voor het werkelijk een feit werd! Joseph F. Smith was toen zesentwintig jaar oud, en de Heer maakte toen zijn toekomst al bekend.

De toekomst van geen enkele profeet werd echter zo duidelijk van te voren aangeduid als die van Heber J. Grant. Toen hij een kleine jongen was ging hij vaak met zijn moeder naar de bijeenkomsten van de zustershulpvereniging. Bij één van die gelegenheden sprak Eliza R. Snow, de zuster van president Lorenzo Snow, na afloop van de gewone vergadering door de gave van tongen een zegen uit over alle aanwezigen, en Zina D. Young trad daarbij als tolk op. In tongen profeteerde zuster Snow onder meer dat Heber J. Grant eenmaal apostel des Heren zou zijn. Bij een andere gelegenheid nam president Heber C. Kimball, een goede vriend van de vader van president Grant, de jongen op, zette Heber op een stoel en sprak met hem. Volgens het verhaal dat de moeder van president Grant hem later vertelde:

„... profeteerde hij in de naam van de Heer Jezus Christus dat jij (Heber) een apostel van de Heer zou worden en in de Kerk een groter man zou worden dan je eigen vader; en zoals

je weet werd je vader een van de raadgevers van Brigham Young."

Geen van deze profetieën maakte echter zoveel indruk op president Grant als het visioen dat hij, niet lang nadat hij in 1883 tot apostel was geroepen, kreeg. In dit visioen zag hij zijn vader, Jedediah Grant, de profeet Joseph Smith, en de Heiland, en hij zag ook dat er besloten werd hem de openbaring te zenden waardoor hij tot lid van de Raad der Twaalfen geroepen zou worden — en dit gebeurde toen hij zesentwintig jaar oud was.

Een patriarchale zegen was wederom het middel waardoor de Heer George Albert Smith waarschuwde. President Smith was pas veertien jaar oud toen de patriarch de jongeman de handen oplegde en deze zegen uitsprak:

"... gij zult een machtig profeet worden temidden van de zonen van Zion. En de engelen des Heren zullen u bedienen, en de uitverkoren zegeningen des hemels zullen op uw hoofd rusten ...

"En gij zult gehuld worden in de visioenen der hemelen en gij zult met de zaligheid bekleed worden als met een kledingstuk, want gij zijt voorbestemd om voor het aangezicht des Heren een machtige apostel in de Kerk en in het koninkrijk Gods op aarde te worden, want geen lid van het gezin uws vaders zal voor God meer macht hebben dan u, want geen van hen zal u overtreffen ... en gij zult een man met een groot geloof worden voor de Heer, ja, zelfs gelijk de broeder van Jared (merk de over-

eenkomst op met de belofte die Lorenzo Snow werd gedaan), en gij zult op de aarde blijven tot gij volop geleefd zult hebben, en gij zult geteld worden onder de gezalfden des Heren en een koning en priester worden voor de Allerhoogste ..."

Deze zegen krijgt nog meer betekenis wanneer men let op het geslacht waaruit president Smith stamde. Zijn vader, John Henry Smith, was apostel en raadgever in het Eerste Presidentschap ten tijde van Joseph F. Smith; zijn grootvader, George A. Smith, was ook apostel; hij had zitting in het Eerste Presidentschap toen Brigham Young president was. Zijn overgrootvader, John Smith, broer van Joseph Smith sr., was verscheidene jaren de patriarch van de Kerk, tot de zoon van Hyrum volwassen was. Als we hieraan denken, wordt vooral één bepaald gedeelte van de zegen belangwekkend: "... geen lid van het gezin uws vaders zal voor God meer macht hebben dan u, want geen van hen zal u overtreffen." En het is vermeldenswaard dat deze waarschuwing hem werd gegeven toen hij veertien jaar oud was — even oud als Joseph Smith toen hij zijn eerste visioen ontving.

David O. McKay werd ook reeds in zijn jeugd gewaarschuwd ten aanzien van de verantwoordelijkheden die hij later zou dragen. Als jong zendingeling had hij heimwee gehad en had hij zich neerslachtig gevoeld. Hij dreigde door ontmoediging overmand te worden, tot hij een keerpunt in zijn leven bereikte. Tijdens een zendingsbijeenkomst was hij getuige van het feit dat de Geest des Heren zeer rijkelijk werd uitgestort. De zendingspresident had de aanwezigheid van engelen in die kamer waargenomen, en door de geest der profetie getuigde hij tot de jonge zendingeling McKay: „Broeder David, Satan begeert u te bezitten om u te ziften als de tarwe, maar God vergeet u niet." En hij voegde eraan toe: „Als u uw geloof getrouw blijft, zult u nog eens zitting hebben in de leidingsgevende raden van de Kerk."

Dat was alles, maar dit betekende het einde van de lange en uiterst belang-

Joseph Smith jr. (Mahonri Young)

Brigham Young (Mahonri Young)

rijke periode van zoeken, die de jonge David had doorgemaakt, en het was als waarschuwing voldoende voor de zending, die toen voor in de twintig was; voldoende om hem nieuwe moed te geven en om hem in zijn leven in tijden van ontmoediging bij te staan. Uiteindelijk werd hij, evenals de anderen, uitverkoren als woordvoerder voor de Heer.

En tenslotte ontving president Joseph Fielding Smith een wonderschone patriarchale zegen. Deze werd hem gegeven door de patriarch van de Kerk, John Smith, de zoon van Hyrum Smith, de grootvader van Joseph Fielding Smith:

„Gij wordt geteld onder de zonen van Zion, van wie veel wordt verwacht. Uw naam staat geschreven in het Boek des Levens van het Lam en gij zult met uw broeders ingeschreven worden in de kronieken van uw vaderen. Het is uw voorrecht hoog-

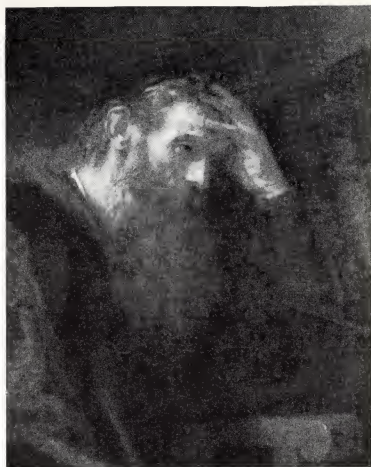
bejaard te worden en de wil des Heren dat gij een machtig man in Israël zult worden... Indien gij aan wijsheid zult winnen door de ervaringen van het verleden, zult gij beseffen dat de hand des Heren steeds over u is geweest en zal blijven, en dat uw leven is behouden voor een wijs doel. Gij zult tevens beseffen dat gij veel zult moeten doen om uw zending op aarde te voltooien. Gij zult de plicht hebben samen met uw broeders te overleggen en te presideren te midden van het volk. Ook zult gij de plicht hebben veel in binnen- en buitenland over land en zee te reizen en in de bediening werkzaam te zijn.“

Zestig jaar lang heeft onze opmerkelijke president getrouw gewerkt als lid van de Raad der Twaalf, en hij steunde en hielp de profeten tot zijn beurt kwam, en daarna nam hij zijn plaats in als president van de hoge-

priesterschap en als profeet des Heren.

Deze mannen verschillen ieder in veel dingen van de anderen, en zo moet het ook zijn. Ouderling Orson Whitney¹ merkte eens op:

„... Elke volgende president van de Kerk moet in bepaalde opzichten anders zijn dan alle andere mannen die dit hoge en heilige ambt hebben bekleed. En wel om deze reden: Het werk des Heren gaat voortdurend vooruit en daardoor verandert het ook voortdurend — niet qua beginselen, en niet qua doelstellingen; maar wel de plannen, de werktuigen en de werkmethode ervan. Die veranderen om tegemoet te komen aan de eisen van de veranderde omstandigheden en om daar baat bij te hebben. Vandaag is gisteren niet, en zo zal ook de dag van morgen de dag van vandaag niet zijn. De Heer verschaft de mensen en de middelen waarmee Hij

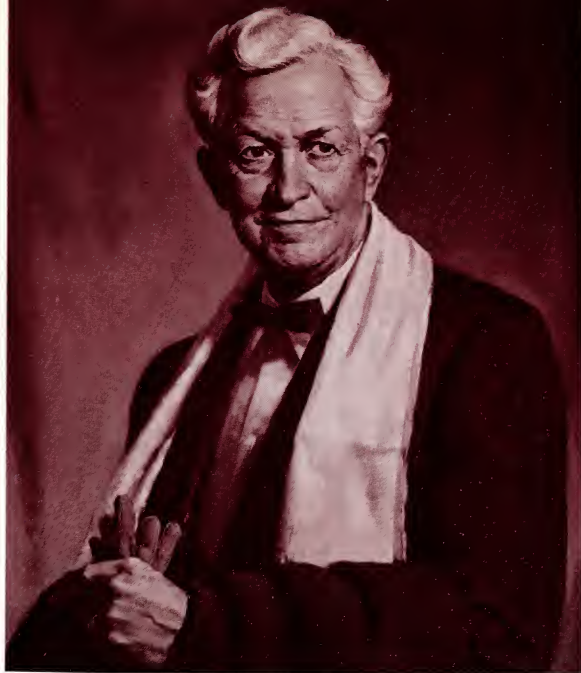
Paulus (Rembrandt)

van moment tot moment het beste kan werken om Zijn wijze en verheven doelen te verwezenlijken. De man van het uur zal bereid zijn wanneer de ure komt."

Ieder van hen heeft zijn eigen, typerende krachten aangewend voor de groei en ontwikkeling van de Kerk. Tijdens de bediening van elke profeet heeft de Kerk beduidende vooruitgang geboekt. Suggesteren dat alle veranderingen kunnen worden toegeschreven aan de profeet zou een onderschatting betekenen van alle bekwame mensen die meewerken aan het werk des Heren, maar alle profeten kunnen gemakkelijk op een duidelijk aanwijsbare wijze worden geassocieerd met de vooruitgang van de Kerk in hun eigen dienstperiode als president, want de Heer heeft ieder van hen uitverkoren met een speciaal doel.

Gedurende de bediening van de profeet Joseph werden het fundament en de opbouw voor het koninkrijk van God op aarde tot stand gebracht. Joseph richtte de aandacht van de leden van de Kerk op de Heiland en wees op Zijn wederkomst als de belangrijkste gebeurtenis die er in de toekomst zou plaatsvinden. Bij toedoen van Joseph maakte de Meester Zijn volk bekend wat het kon doen om een groep te vormen van mensen die op Zijn wederkomst waren voorbereid. In het veertiende jaar van zijn bediening legde Joseph de basis voor dit koninkrijk. Het hoogtepunt daarvan was de bouw van Nauvoo in de staat Illinois, een stad-staat die was gegrondvest op celestiale beginselen. Brigham Young voerde de Kerk naar het westen van de Verenigde Staten en breidde de grenzen van Zion uit; hij deed alles wat in zijn macht lag om de heiligen aan te moedigen het koninkrijk van Christus de belangrijkste plaats in hun gedachten te laten innemen.

Tijdens de bediening van John Taylor werd de organisatie van de priesterschap geperfectioneerd. De ringen werden op een betere basis georganiseerd, waarbij meer verantwoordelijkheid kwam te rusten op de schou-

David O. McKay (Alvin Gittins)

ders van de individuele ringpresidenten. President Taylor was met zijn onbedwingbare geest een ideale man om in de zwaarste tijden in de geschiedenis van de Kerk over de Kerk te presideren, in de tijd dat de regering van de Verenigde Staten een politieke oorlog voerde tegen de staat Utah en het praktiseren van het meervoudige huwelijk.

Met het manifest en de afschaffing van het meervoudige huwelijk keerde de vrede weer in de bergen. De tempel te Salt Lake City, waaraan veertig jaar was gebouwd, werd voltooid, en er brak een tijd van hernieuwde geestelijke toewijding aan. Wilford Woodruff, die veel tijd had besteed aan tempelwerk en genealogisch werk, was de ideale persoon om in die periode president te zijn.

Lorenzo Snow was slechts drie jaar president, maar deze jaren rond de eeuwwisseling waren belangrijk. Ge-

rechtelijke procedures en een zich over het gehele land uitstrekkende depressie hadden de financiële toestand van de kerk in sterke mate aangetast. Zijn hele leven lang was Lorenzo Snow bij veel financiële uitredingen voor de Kerk de spil geweest. In Mount Pisgah² had hij Brigham Young verrast door die kleine gemeenschap financieel weer op de been te helpen. Later trok hij in Brigham City de aandacht van president Young doordat hij zulk een voortreffelijk gemeenschaps-bouwer was. En zijn laatste vermeldenswaardige prestatie was de opleving ten aanzien van de tiende, die in beeld is gebracht in de kerkelijke film „De vensteren des hemels.“ Maar president Snow was niet alleen een uitmuntend gemeenschaps-bouwer. Hij was een man met een onovertroffen vooruitziende blik en iemand die een geleerde van de hoogste orde ge-

noemd kan worden. Aan het begin van de nieuwe eeuw vestigde hij de ogen van de Kerk op de mogelijkheden van de twintigste eeuw en die wordt geleid door het levenspatroon dat door Christus is ingesteld.

Het tijdperk van Joseph F. Smith moeten wij ons blijven herinneren als een tijd van onderzoek en experiment. Op zeer concrete wijze klonk in die tijd de eerste harteklop van het

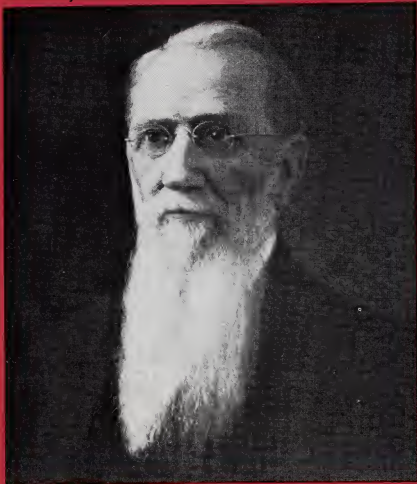
coördinatie-programma van onze tijd. De gezinsavond, de verantwoordelijkheden van de priesterschap en het vervolmaken van de hulporganisaties van de Kerk zijn alle zaken die stammen uit de jaren tussen 1901 en het einde van de eerste wereldoorlog, in 1918.

De jaren na de eerste wereldoorlog waren moeilijke jaren. De „drooglegging“ en de daaruit voortvloeiende

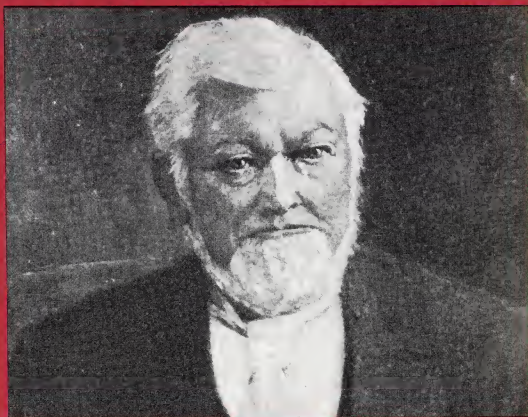
conflicten, de crisis en alweer een wereldoorlog drukten hun stempel op het leven in Amerika, alwaar de meeste leden van de Kerk woonden. Met zijn onwankelbare wil om zijn doel te bereiken was Heber J. Grant een uitmuntend leider voor de Kerk van Christus van die tijd. De welzijnszorg en de daarmee verband houdende programma's ontstonden in dit tijdperk van de Kerk.

Joseph F. Smith (Lewis A. Ramsey)

Wilford Woodruff

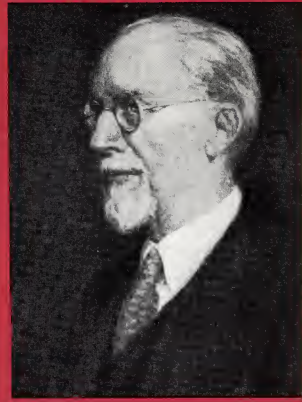
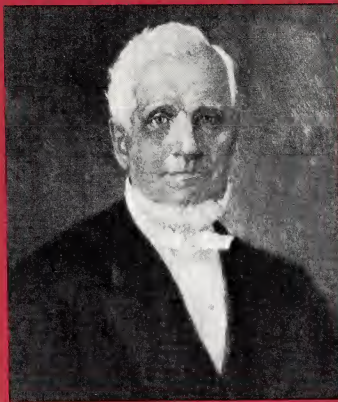
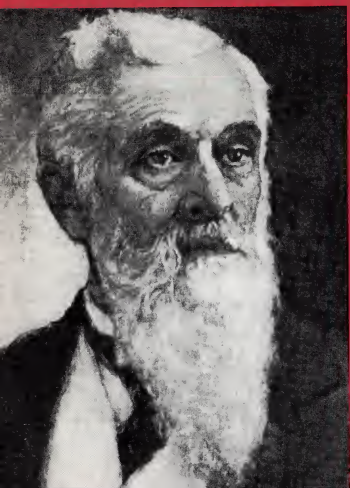

Lorenzo Snow (John Clawson)

John Taylor (John Clawson)

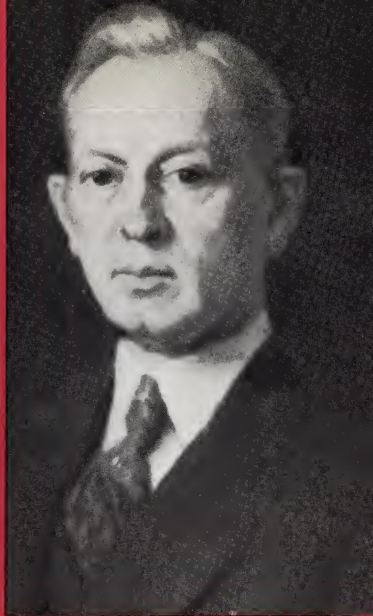
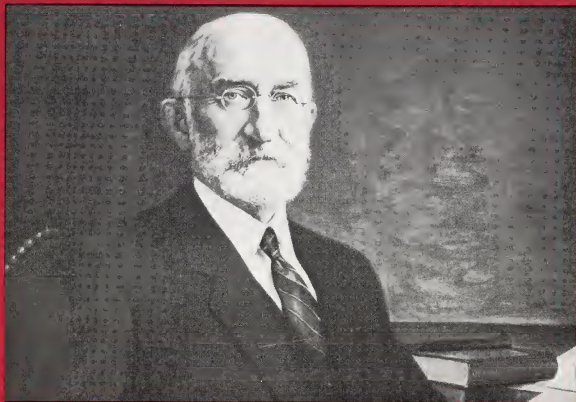
George Albert Smith (Lee Greene Richards)

Met het einde van de tweede wereld-oorlog werden voor de Kerk de kansen om de wereld in te trekken groter. En weer was er iemand voorbereid om het standpunt voor de Kerk in die tijd te vertegenwoordigen, nu in de persoon van George Albert Smith, een man die beziel was met liefde voor „al Gods kinderen“ waar zij ook mochten zijn op de aarde. President Smith maakte op treffende wijze een

vermelden van het begin dat de Kerk met haar coördinatie-werk maakte komt men vanzelf terecht bij de bediening van David O. McKay, een man die veel werk verzette voor de wetenschap en de vooruitgang, in een geest, een christen waardig. Nu staat president Smith aan het hoofd van de Kerk, in een van de meest dramatische tijdperken. Elke week wordt er een begin gemaakt

Heber J. Grant (C. J. Fox)

*Joseph Fielding Smith
(Lee Greene Richards)*

sluitend geheel van het verleden, en wel in die zin, dat hij onze nalatenschap een zeer goed hart toedroeg, en dat hij de terreinen die voor de Kerk van historisch belang waren ontwikkelde. Hij deed de eerste stappen in een nieuwe tijd door onze weg in de wereld uit te stippelen.

President McKay, de eerste apostel die werd uitgezonden om een wereldreis te maken en alle landen te bezoeken, was een man bij uitstek om over de Kerk te presideren toen die nieuwe wegen insloeg in de wereld. Deze beschaafde en zachtaardige man ging gemakkelijk om met staatshoofden en schonk de leden van de Kerk, waar zij ook waren, een gevoel van welzijn en waardigheid. Met het

met nieuwe programma's, terwijl de aarde letterlijk met nieuwe ringen bezaaid begint te worden. Wij zijn zo gelukkig duizenden lid van de Kerk te zien worden om de zegeningen van het Evangelie deelachtig te worden. Maar met al onze groei is toch ons doel dat wij de mensen tot een persoonlijke relatie met onze Heiland brengen. Dit is alleen met individuele inspanning te bereiken — door veel bidden, veel vasten en studeren. President Smith geeft ons allen wat het bestuderen van de Heiland betreft het goede voorbeeld. Hij dient als een voortdurende herinnering aan de behoefte aan inspanning onzerzijds. Om kort te gaan, elke president heeft zijn eigen speciale soort scholing

meegebracht tot zijn roeping. President J. Reuben Clark jr. merkte een keer op: „God . . . heeft elke mens die Hij ooit heeft geroepen om aan het hoofd te staan van Zijn volk gevormd, ja, van Mozes tot deze tijd. Er komt geen enkele man die Gods volk zal leiden, zonder daarvoor door Hem opgeleid te zijn.“

Volgende artikelen zullen gewijd zijn aan de herinnering aan deze mannen, en daarbij zal in het bijzonder de nadruk gelegd worden op hun jeugd en hun voorbereiding, de wijze waarop zij werden geconfronteerd met problemen die ons allen kwellen. En evenals al deze presidenten, die de perioden doormaakten dat zij zich
(wordt vervolgd op blz: 304)

Het doel van DE STER

Er is in de wereld van vandaag met zijn protesten, verwarring en twist niets waardoor men als mens zozeer gerustgesteld wordt als door de leringen van Jezus Christus. Helaas houden op deze wereld de mensen, of ze nu christen zijn of niet, zich niet ten volle aan de beginselen die Jezus van Nazareth onderwezen heeft. Er is aanleiding te veronderstellen dat in sommige kringen hebzucht en zelfzucht, gewelddadigheid, wreedheid, afgunst en haat meer kenmerkend zijn dan de liefde.

Dit kwaad onder de zon kan niet verweten worden aan de regering of aan de onderneming of aan de wetten en instellingen. Het zijn de mensen die de problemen veroorzaken, het verkeerde doen en de ellende over miljoenen hunner medemensen brengen. Het geheim van het beteugelen van het kwaad bestaat uit het veranderen van het menselijk hart.

De enige grote machtsconcentratie ter wereld die vandaag de dag de opdracht heeft verandering in de harten der mensen teweeg te brengen,

is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Nu staat de Kerk weliswaar echt niet alleen als voorvechtster van de gerechtigheid, maar zij staat alleen als Gods gemachtigde op aarde om de zaligheid te bewerkstelligen van allen die horen willen en zich tot de leringen van Jezus willen wenden.

Deze bewering doen we in alle bescheidenheid en in het volle bewustzijn van wat ze inhoudt. Dit kan hun die geen lid van de Kerk zijn of alleen maar in naam lid zijn maar niet in de geest, hard in de oren klinken. Misschien klinkt het onverdraagzaam of dikdoenerig, misschien wel fanatiek, maar het is een feit dat dit het geloof is dat ruim drie miljoen mensen over het rond der aarde bezielt. Dat op zichzelf maakt het natuurlijk nog niet waar. De waarheid ervan berust op het bezoek dat God in 1820 bracht aan de jongen Joseph Smith die een profeet was. De waarheid daarvan berust bij de verdere openbaringen die God heeft gegeven aan degenen die Hij riep om Zijn kerk te besturen.

En de waarheid daarvan wordt bevestigd door het feit dat God in deze tijd voortgaat Zijn wil en mening aan de apostelen en profeten die Hij heeft aangesteld om in Zijn naam op te treden, te openbaren.

Het tijdschrift dat u aan het lezen bent, „De Ster“, van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd opgericht met het voornaamste doel om getuigenis af te leggen van de goddelijke zending van Jezus Christus, en de Kerk en de wereld te verkondigen dat het Evangelie van Jezus Christus in zijn oorspronkelijke zuiverheid is hersteld.

Wat streeft „De Ster“ nu precies na? Hebben de leden van de Kerk er veel aan? Houdt „De Ster“ verwachtingen in voor wie geen lid van de Kerk zijn? In 1832 heeft de Heer een antwoord op deze vraag gegeven, toen Hij Zijn dienaren aldus gebod:

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

„Onderwijst ijverig, en Mijn genade

Lieve Jannie,

Vanavond heb ik een theekopje gebracht. Ik zou willen dat dit voor jou het symbool zal zijn van je krachten. Dit kopje is niet altijd zo mooi en doorschijnend geweest.

In den beginne werd het gemodelleerd uit aarde, zorgzaam gemodelleerd, dat wel, want de pottbakker stelde veel eer in zijn werk. Van hem moest het theekopje de schoonheid weerspiegelen die hij in zijn binnenste voelde. Hij werkte dus zorgzaam en ijverig; toen het klaar was was hij trots op het werk van zijn handen.

Hij wist echter dat het theekopje, hoe zorgvuldig hij ook te werk was gegaan, zijn ware schoonheid alleen maar kon vertonen als de verontreinigingen in de aarde waaruit het gevormd was weggebrand werden. Met bevende vingers plaatste hij het in de oven, in het volle besef dat onder grote hitte al heel wat theekopjes waren gebroken. Met groot ongeduld wachtte hij af. Toen de voorgeschreven tijd om was, keek hij in de oven en tot zijn vreugde constateerde hij dat zijn theekopje het overleefd had. Wat was het prachtig!

Toch kon hij met zijn geoefende ogen scheurtjes in het materiaal ontdekken en was hij niet tevreden. Hij zette het

weer in de oven en stelde het aan een nog heter vuur bloot. Weer wachtte hij in angst en beven af, omdat hij van dit theekopje hield. Wat was hij dankbaar, toen hij ook de tweede keer ontdekte dat het kopje heel gebleven was, en wat was hij dolblij te zien, dat de aarde was gelouterd.

En toch wist hij dat het nodig was dat het nog eens het vuur inging. Een beetje opgewonden stelde hij het bloot aan nog grotere hitte. Tenslotte hield hij dit theekopje in zijn hand. Hij kon tevreden zijn. Alles wat lelijk was, was uit de aarde waaruit hij het genomen had weggebrand, en het theekopje straalde van een innerlijke schoonheid, die er, naar hij geweten had, altijd al geweest was.

Jannie, lief meisje, denk aan dit theekopje terug als je voor hete vuren van 's levens smeltovens komt te staan. Denk eraan, dat de „pottbakker“ alleen maar wil dat de ware schoonheid die Hij in je zien kan aan het licht komt.

Je liefhebbende moeder.

zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen;

„Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en de verwikkelingen der natieën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken —“ (L. & V. 88:77-79.) U ziet dus waarom „De Ster“ probeert u waarheid en licht te verschaffen, kortom wat u in het leven ten diepste nodig hebt. En dat wordt gedaan vanuit een wereldwijd standpunt.

Omdat de leden van de Kerk „in de wereld, niet van de wereld“ moeten zijn hebben zij behoefte aan grote kennis en wijsheid en aan geloof in de leringen van de Heiland. „De Ster“

maakt deel uit van al de stuwende krachten in de Kerk des Heren die de „volmaking der heiligen“ bewerkstelligen.

Zeër zeker is „De Ster“ in zijn huidige gedaante het laatste woord niet. Net als in het verleden zullen er in de toekomst nieuwe rubrieken komen, veranderingen aangebracht worden en proeven met andere benaderingen worden genomen. Wij vragen om ontvankelijkheid, van wie mogelijk nog hechten aan eerdere publi-

catiemethoden die de Kerk toepaste. Wij vragen om op onze pogingen opbouwend te reageren. Maar vooral vragen we u dit tijdschrift te willen gebruiken als een hulpmiddel om kennis door te verwerven. „En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zoveel verder vooruit zijn.“ (L. & V. 130:19.)

DE TIEN GEBODEN

OUDERLING BERNARD P. BROCKBANK
Assistent van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden tijdens de
141ste halfjaarlijkse algemene confe-
rentie van de Kerk.

Mijn geliefde broeders en zusters; Als heiligen der laatste dagen dragen wij een grote verantwoordelijkheid. Er is geen kennis zo belangrijk als de kennis die door God aan de mens is openbaar. Ik zou graag even stil willen staan bij de volgende Schrif-
tuurplaats:

„En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; . . .

„En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.“
(Gen. 1:26-27.)

Ieder kind moet van zijn ouders leren, dat hij een kind van God is, naar Gods beeld en gelijkenis. De wereld wacht op deze waarheid.

God zei ook, dat Hij de mens ult het stof der aarde schiep. De sterfelijke schepping en geboorte van de mens zijn levende bewijzen van de goddelijke macht. De mens heeft geen redenen zich te verontschuldigen. De Heer Zelf gaf geboden die de mensheid zouden helpen groeien en zijn goddelijke kenmerken tot ontwikkeling brengen. Vanmiddag wil ik de Tien Geboden van de Heer voorlezen en er een kort commentaar op geven. Dieren kennen of leren de Tien Geboden niet. Wij hebben verscheidene dieren bij ons thuis. We hebben een pauw die kleurrijker en schitterender is dan vele andere dieren. De Tien Geboden hebben geen nut voor dit dier. Het is een lagere diersoort. De Tien Geboden waren niet aan de lagere diersoorten gegeven, maar aan de mensen, aan hen die naar Gods beeld en gelijkenis geschapen zijn,

maar er zijn er die er weinig meer aandacht aan schenken dan dieren. God heeft Zijn kinderen gewaar-schuid en geboden geen afgoden of valse goden lief te hebben en te aan-bidden, die door de geest en handen van de mens gemaakt zijn. Hij zei:

„Ik ben de Heere uw God . . .

„Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

„Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.

„Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaders bezoek aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten.

„En doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden.” (Ex. 20:2-6.)

Vaders, als wij tekort schieten in onze liefde voor de levende God, en als wij grotere liefde en interesse tonen voor wereldse zaken en plezier, heeft God gezegd, dan zal Hij de zonden van de vaders aan de kinderen bezoeken tot in de derde en vierde generatie van hen die Hem haten. Het gebrek aan eerbied, door een vader betoond aan de levende God en Schepper, kan op zijn nageslacht worden bezocht. Op dezelfde wijze kunnen de liefde en het respect van een vader ook op zijn kinderen overgaan.

De apostel Paulus waarschuwde de heiligen te Rome voor de gevaren en zonden die over de mensheid zouden komen als zij valse goden en hetgeen de wereld te bieden heeft meer zouden liefhebben en aanbidden dan God. Hij zei:

„Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt, maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden; „Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;

„Daarom heeft God hen ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner

harten tot onreinigheid, om hun lichamen onder elkander te onteren; „Als die de waarheid Gods veranderend hebben in de leugen, en *het schepsel geëerd en gediend hebben boven den Schepper* . . .” (Rom. 1:21-22, 24-25). Cursivering van de schrijver.)

Paulus vertelt vervolgens wat er in het leven van de mens gebeurt wanneer hij valse, door mensen gemaakte leestellingen aanbidt en het schepsel meer liefheeft dan de Schepper. Hij zei:

„... En gelijk het hun niet goedge-dacht heeft God in erkenenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerd zinn, om te doen dingen, die niet betamen;

„Vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, hoerij, boosheid, gierigheid, kwaadheid, vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog kwaadaardigheid;

„Oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hovaardigen, laatdunkenden, vinders van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam.” (Rom. 1:28-30.)

Tegenwoordig treffen we vaak dezelfde verderfelijke omstandigheden aan als in Rome bestonden tijdens het leven van Paulus.

Er zijn velen die bij al hun wetenschap God niet wensen te kennen. Ze zijn ongehoorzaam jegens hun ouders en zijn daardoor overgeleverd aan goddeloze gedachten die leiden tot zonde en slechte daden.

Het is Satan toegestaan macht uit te oefenen over allen die valse goden aanbidden en die weigeren naar God te luisteren en Hem te volgen. De Heer heeft ons omtrent de macht en invloed van Satan deze belangrijke informatie gegeven. Hij heeft gezegd, „En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en hen gevankelijk weg te voeren volgens zijn wil, ja, allen, die niet naar Mijn stem zouden willen luisteren.” (Moz. 4:4.)

We vinden goddelijke groei en veiligheid door de stem van God te kennen en ernaar te handelen.

Jezus Christus heeft gezegd, „En dit is het eeuwige leven, dat zij U ken-

nen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.)

God en Jezus Christus te kennen is goddelijke kennis. De Heer heeft geboden: „Gij zult den Naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken, want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijn Naam ijdelijk gebruikt.” (Ex. 20:7.)

Jezus Christus leerde ons dat we de naam van onze hemelse Vader moeten heiligen; Hij heeft gezegd, „... Onze Vader, Die in de hemelen zijt; Uw naam worde geheiligd.” (Mt. 6:9.)

President David O. McKay heeft eens gezegd: „Eerbied voor de naam van God dient in ieder huisgezin te overheersen. Godslastering dient niet over de lippen te komen in gezinnen van de leden van deze Kerk . . . Als er in de harten van de mensen meer eerbied zou zijn, zou er minder ruimte overblijven voor zonde en spijt, en veel ruimte voor werkelijke vreugde . . .” (*Man May Know for Himself*, Deseret Book Co., 1967, p. 29.)

John Ruskin, de Engelse kunstcriticus en schrijver die leefde van 1819 — 1900, schreef eens: „Eerbied is de edelste staat waarin een mens in deze wereld kan leven. Eerbied is een van de tekenen van kracht; on-eerbiedigheid is een van de duidelijkste kenmerken van zwakheid. Geen mens die met heilige zaken schertst, zal tot grote daden komen . . .”

Edelmoedigheid en waardigheid zijn de vruchten van eerbied.

De Heer heeft zijn kinderen persoonlijk raad gegeven omtrent de belangrijkheid en heiligheid van de sabbat dag. Hij heeft gezegd:

„Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.

„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen.

„Maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods, dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienst-knecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is.

„Want in zes dagen heeft de Heere

den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dag; daarom zegende de Heere den sabbatdag en heiligde denzelven." (Ex. 20:8-11.)

De Heer zegende en heiligde de sabbatdag, en hij verzocht ons de sabbatdag te gedenken en haar heilig te houden. Het is een dag die voor geestelijke gedachten en groei bestemd is. Het is een dag die bestemd is om met de heiligen te vergaderen en van het Avondmaal te nuttigen. Het is een speciale geheiligde dag, bestemd om kennis te nemen van de woorden van God, zoals deze in Zijn heilige geschriften zijn vastgelegd.

Vaders die datgene wat God heeft geheiligd zonder eerbied behandelen en die de sabbatdag niet heiligen, zullen deze zonde over het algemeen aan hun nageslacht overdragen. Het is een zonde, datgene te ontheiligen, dat door God is geheiligd. Het heilig houden van de sabbatdag heeft een heiligende invloed op de menselijke geest, terwijl de liefde voor God en Zijn geboden er door toeneemt.

De Heer heeft in een ander gebod gezegd: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft." (Ex. 20:12.)

De Heer heeft geen uitzonderingen gegeven. Eerbied voor uw vader en moeder is eerbied voor eigen boorte en leven. Gehoorzaamheid aan geboden brengt persoonlijke groei en blijvende vreugde.

God heeft gezegd: „Gij zult niet doodslaan." (Ex. 20:13.)

We behoren heilig respect te hebben voor alle vormen van leven. We mogen niet doden voor ons genoegen. Al het leven op aarde is hier door God geschapen en geplaatst.

God heeft Zijn kinderen geboden: „Gij zult niet echtbreken." (Ex. 20:14.) God zal de mens op basis van deze goddelijke wet beoordelen. Echtbreken of overspel is het hebben van seksuele relaties met iemand van de tegenovergestelde kunne die niet uw wettige man of vrouw is. De Heer heeft gezegd: „... hij die overspel

pleegt, en zich niet bekeerd, zal worden uitgeworpen.

„Maar hem, die overspel heeft gepleegd en zich met geheel zijn hart bekeert, en het verzaakt en niet meer doet, zult gij vergeven;

„Doch indien hij het wederom doet, zal hij geen vergeving ontvangen, maar moet worden uitgeworpen." (L. en V. 42:24-26.) Ik mag hier dan aan toevoegen dat „uitgeworpen worden" excommunicatie in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan betekenen.

De apostel Paulus heeft gezegd, „Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, ... zullen het koninkrijk Gods beërven." (1 Kor. 6:10.) Het plegen van ontucht en homoseksuele handelingen is geïnspireerd door de duivel en is in de ogen van God een ernstige zonde. Ontucht en overspel vernietigen de goddelijke eigenschappen en mogelijkheden van de mens en brengen de mens omlaag naar de plaats van het dier.

Nog een ander goddelijk gebod is: „Gij zult niet stelen." (Ex. 20:15.) De man die eerlijk ten opzichte van zijn God is door zijn tienden en offergaven te betalen, is over het algemeen eerlijk tegenover zijn medemensen. De Heer heeft gezegd: „Zal een mens God beroven?" (Mal. 3:8.) En hier voeg ik aan toe: „Zal een mens zijn medemensen beroven?" Het brandmerk van oneerlijke gedachten en een oneerlijk gezicht degradeert en degeneraert. Eerlijkheid die diepgevoelt is en vaste grond heeft gevonden in een mensenhart, straalt vrede en vreugde uit via het gezicht. De Heer heeft gezegd: „Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste." (Ex. 20:16.)

De Heer heeft gezegd: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf." (Mt. 19:19.) Alle heiligen der laatste dagen zijn geroepen om zielen te redden en niet om hen te kleineren of te veroordelen. Valse getuigenis jegens uw naaste afleggen is een daad welke door Satan wordt ingegeven, het ver-

vult het mensenhart met vrees, haat en goddeloosheid.

De Heer heeft gezegd: „Gij zult niet begeren uws naasten huis ... " (Ex. 20:17.)

Jezus heeft gezegd: „Ziet toe elkan- der lief te hebben, houdt op hebzuchtig te zijn, leert mededeelzaam te zijn jegens elkander, zoals het Evangelie vereist." (L. en V. 88:123.)

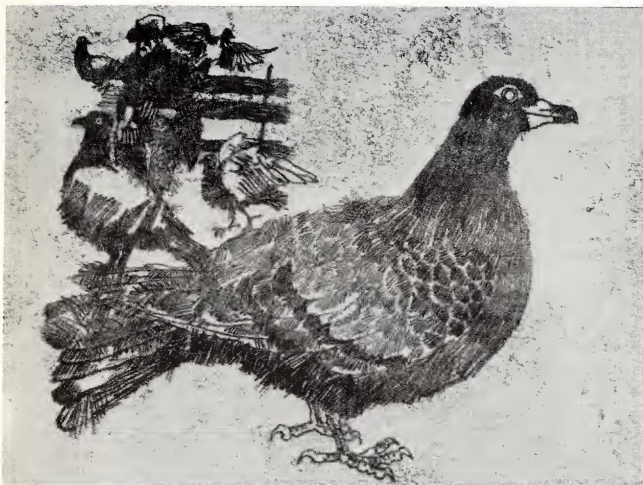
De tien geboden die wij van God hebben ontvangen vormen nog steeds een fundamenteel onderdeel van de levenswijze van God, en van het Evangelie van het koninkrijk. De wijze waarop wij leven en de Heer en Zijn geboden thuis eerbiedigen, bepaalt de graad van heerlijkheid welke wij in het hiernamaals zullen verdienen. Als de gehele mensheid de tien geboden zou naleven, zouden we zelf-respect, vrede, liefde en vreugde op deze aarde genieten.

Het is nu dringend noodzakelijk voor alle heiligen der laatste dagen het Evangelie van het koninkrijk na te leven en te onderwijzen. Heiligen, laat uw licht alzo schijnen, dat anderen die uw levenswijze en goede werken zullen aanschouwen hun God eveneens zullen willen eren.

Ik getuig tot u dat God leeft, dat Jezus Christus onze Heiland, bemiddelaar en ons goddelijke voorbeeld is, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Ontbijt in het park

WENDELL J. ASHTON

Wanneer ik op reis ben en ik verblijf in een hotel in de stad, is een van mijn problemen het houden van mijn trimuurtje.

Maar vandaag in Buenos Aires, een stad van zo'n acht miljoen mensen, had ik daar geen problemen mee. We logeerden in het Plaza Hotel, in het hart van dit „Parijs van Zuid-Amerika“.

Aan de overzijde van ons hotel ligt een prachtig cirkelvormig park, ongeveer 2 hectare groot. Het is er een van de meer dan 150 parken in deze trotse stad van witgepleisterde huizen, brede boulevards, grote fonteinën, en ontelbare standbeelden.

Bij het kriekeken van de dag schoot ik in m'n tennisschoenen, bruine lange broek en een geel jack. Daarna begon

ik m'n draf rond het brede pad dat langs het park liep. Dit pad is als vele in Argentinië van beton met erlangs kleine vierkantjes van ongeveer vijf bij vijf centimeter. Het pad wordt overkoepeld door de takken van enorme parapluachtige bomen. Hier en daar door het park verspreid staan standbeelden, en er is ook een grasveld en een speelplaats voor kinderen.

In de schaduw van een grote boom merkte ik een lange man op. Hij droeg een verkreukelde grijze jas en een pantalon die veel te wijd was. Hij had om z'n hals een verkleurde groene das, en op z'n hoofd een door de tand des tijds aangetaste pet. Naast hem lag een grote, lichtblauwe plastic boodschappentas.

In zijn hand had hij een groot stuk

papier, waar een groot stuk geel gekleurde cake of brood op lag. Terwijl ik zo'n vier keer het park rondtrimde, en daarbij iedere keer de oude baas passeerde die in de schaduw van die grote boom stond, merkte ik op dat hij steeds een stukje cake nam en dat naar z'n mond bracht. Daarna nam hij nog een stuk, dat hij brak, en dan naar een groepje duiven wierp dat zich rond hem op het glooiende gras in het park had verzameld.

Het was koud. Het was winter in Buenos Aires. Maar die stille man stond daar helemaal alleen, en hij deelde zijn ontbijt met de duiven van het park. Niemand scheen hem op te merken. Het scheen hem in het geheel niet te interesseren dat niemand hem opmerkte.

Wat een heerlijke manier om de dag aan te vangen door stilte iets van jezelf te geven.

Die oude baas met zijn verkreukelde kleren leerde mij stilzwijgend dat iedere dag blijer zou zijn, als we deze zouden aanvangen door iets van onszelf met anderen te delen.

Iemand opbellen om te vertellen wat voor goeds we over hem of haar gehoord hebben. Of iets goeds vertellen dat we in onze zoon of dochter hebben opgemerkt.

Een brief schrijven aan een zending of aan iemand die in dienst is en die van ons geen brief verwacht.

Wat bloemen plukken uit de tuin, en ze op de ontbijttafel zetten om wat extra sfeer te geven aan het ochtendmaal van het gezin.

Zowel onze vreugden en onze zorgen als onze dank met Hem delen die werkelijk onze hemelse Vader is — een deelgenootschap dat we eigen-

lijk iedere morgen zouden moeten vernieuwen.

Aan de ontbijt tafel het gezin deelgenoot maken van een bepaalde godsdienstige ervaring of een schriftuurtekst.

Iets onverwachts doen voor een ander lid van het gezin of voor een der bureaus, door bijvoorbeeld je broer z'n schoenen te poetsen of voor een ander een schaal verse aardbeien of frambozen of pruimen uit eigen tuin te plukken.

Een zieke een opbeurend kaartje of briefje sturen.

Onze zoon of dochter vragen om ons te vergezellen op onze ochtendwandeling, wanneer de dauw nog op de rozen ligt, of het gras nog door een dun laagje rijp is bedekt.

Ons ontbijt delen met de duiven, net als die lange man met de verkreukelde kleren, die in de schaduw van een lommerrijke boom stond, in een park in Buenos Aires. ○

(vervolg van blz 297)

voorbereiden, doet ieder van ons nu hetzelfde. Er is onder degenen die deze woorden lezen niemand die niet is aangewezen om een bepaalde taak op de aarde te vervullen. U bent toekomstige ouders, toekomstige zondagsschoolleraren en OOV-ambtenaren, toekomstige huisonderwijzers en bisschoppen, toekomstige ZHV-presidenten en jeugdwerkleeraren, geleerden en leiders op zakelijk gebied en wetenschapsmensen en nog veel onbekende dingen.

Door onze patriarchale zegen en op vele andere wijzen leidt de Heer ons naar wat wij kunnen zijn, moeten zijn en met Gods zegen zullen zijn.

Moge het zo zijn dat een ieder van ons zich even goed voorbereidt en ernaar streeft zijn zending even volwaardig te vervullen als deze tien presidenten dat hebben gedaan. Wij kunnen veel van hen leren. ○

1 Whitney, Orson F. (1855-1931) In 1906 tot apostel geordend; geschiedkundige, dichter en redenaar.

2 Mount Pisgah: plaats nabij de Grand River in de staat Iowa.

Foto's voor De Ster

Het is wellicht een goed idee om van de roadshow in Uw gemeente tijdens de (generale) repetitie foto's te maken voor Uw eigen gemeente. Het is toch wel de moeite waard om deze fijne en leuke tijd vast te leggen.

Bovendien hebt U als U tijdens de repetitie foto's maakt het voordeel dat men bij de leukste gedeelten even kan poseren voor de foto's.

Tijdens de opvoering van de roadshows in Bunnik werden foto's gemaakt door Hans Kabel uit Hengelo. Ook van de jeugdconferentie en de haardvuuravond maakte hij mooie foto's. Hij heeft de foto's ook zelf ontwikkeld.

Hans heeft in totaal 29 foto's gemaakt, maar hij kon tevoren niet weten welke gemeenten met hun roadshow zouden winnen. Wij hebben de foto's uitgekozen, die volgens ons het leukste waren.

Als U voortaan zelf foto's maakt van Uw roadshow zijn wij in staat om de volgende maal van de winnaars van het roadshow-festival de beste foto's in De Ster te plaatsen. IdV

Broeder en zuster Gorzitze van het informatiebureau van de tempel in Zollikofen/Bern (Zwitserland), gefotografeerd samen met broeder en zuster de Visser tijdens de tempelweek voor de Nederlandse Zending in april 1972.

Alkmaar

Apeldoorn

Groningen

17 maart — Verjaardag van de Zustershulpvereniging

De Zustershulpvereniging is de oudste hulporganisatie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De profeet Joseph Smith organiseerde haar op 17 maart 1842 in Nauvoo (Illinois), onder de naam „The Female Relief Society of Nauvoo“.

Groningen

De vereniging werd georganiseerd „onder het Priesterschap volgens het patroon van het Priesterschap“ en als een hulp voor de priesterschap.

In veel gemeenten van de Nederlandse Zending werd de verjaardag van de Zustershulpvereniging gevierd.

U ziet hier foto's van een kleine gemeente — Alkmaar —, van een middelgrote gemeente — Apeldoorn — en van een grote gemeente — Groningen —.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Arnhem

Wouters, Floris Charlotte, 12 maart 1972

Zoet, Belinda Francisca, 24 maart 1972

Zoet, Mona Patricia Hedy, 24 maart 1972

Breda

Boom, Hans Theodorus, 19 augustus 1971

Gent

Vercouillie, Gerrit, 31 maart 1972

Brand' Huy, Schutyse Janine Denise Irene, 31 maart 1972

Groningen

Gout, Liesbeth Joyce, 7 januari 1972

Zoist

van den Houdt-Drinkwaard, Martina Christina, 22 maart 1972

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Assen

Blomsma, Johannes, ouderling, 19 maart 1972

van Opijnen, Berend, ouderling, 19 maart 1972

Eindhoven

Bots, Andreas, leraar, 9 april 1972

Groningen

Muskita, Johannes H., ouderling, 19 maart 1972

Wolters, Foppo G., ouderling, 19 maart 1972

Harlingen

Aukema, Auke D., ouderling, 19 maart 1972

Heerlen

Verboeket, Leo Josef Maria, priester, 7 maart 1972

Den Helder

van Dam, Anton Gerrit sr., priester, 20 februari 1972

van Dam, Anton Gerrit jr., priester, 20 februari 1972

van Dam, Hendrik, leraar, 20 februari 1972

Peters, Jan sr., priester, 20 februari 1972

Nijmegen

Botter, Anthonius Hendricus, ouderling, 16 april 1972

Ramaekers, Gustaaf, ouderling, 16 april 1972

Stoffels, Goswinus Augustinus, ouderling, 16 april 1972

Brussel

Groningen

Groningen

Onderlinge Ontwikkelings- vereniging Nederlandse Zending – Paasconferen- tie

Brussel

Wat zochten al die enthousiaste mensen, die voor het Paasweekend naar de jeugdherberg in Bunnik waren gekomen? Misschien gingen ze er wel met gemengde gevoelens heen, maar ze hebben in ieder geval allen één ding gevonden: de Geest des Heren.

Het is duidelijk wat al die broeders en zusters zaterdagavond op de roadshowfinale zochten: de winnaar. ANTWERPEN wist de eerste plaats te bereiken door werkelijk zeer knap spel. Verfrissend waren ook de roadshows uit APELDOORN en GRONINGEN, die respectievelijk tweede en derde werden. Men mag echter gerust stellen dat alle deelnemende gemeentes gewonnen hebben, want het was een zeer onderhoudend programma.

Op de paasmorgen waren we in de gelegenheid boeiende sprekers en sprekers te horen over het thema van die morgen: „Wat zoekt gij?“ (Jezus Christus, tempelhuwelijk, vreugde, eerlijke mensen die het Evangelie wensen te onderzoeken, etc.).

Vermeldenswaard is dat zuster Pinegar een toespraak hield in zeer goed Nederlands.

Heel fijn en verrassend was het muziekprogramma dat bij allen in de smaak viel en beslist voor herhaling vatbaar is. Evenzeer geslaagd was de haardvuuravond waar broeder Zwaneveld vertelde over profetieën.

Wat is een jeugdconferentie zonder getuigenisvergadering 's ochtends vroeg in de vrije natuur? Vroege voorbijgangers zullen zich afgevraagd hebben: „Wat zoeken die mensen toch zo heel vroeg?“

In het verdere verloop van de maandagmorgen kwamen én de sportliefhebbers én de volksdansenthousiasten ruimschoots aan hun trekken. Een veel gehoorde klacht was, dat het véél te kort was, maar je kunt per slot van rekening niet alles hebben. Iedereen ging opgebouwd, „met een volle accu“ naar huis en dat was toch de bedoeling?

Dave Gout.

Zuster Pinegar spreekt

Zingende mensen

Luisteren

Luisteren (met kleine afleiding)

